

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Çerkezköy Arçelik, Hadımköy Alpin Çelik, Manisa, İznik ve Gebze Metal fabrikalarından; Bodrum, Antalya ve İstanbul turizm işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Temmuz 2018 / Sayı: 106

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Düzenin sandığında bir oy Sınıf kavgasında milyonlarız!

Erdoğan'ın programı TÜSİAD'dan, güvenoyu emperyalistlerden!

Seçimlerin ardından yeni bir yönetim sistemine geçildi. Artık hükümet programı mecliste okunmayacak. Ancak seçimi takip eden günlerde görüldü ki daha hükümet kurulmadan TÜSİAD, Erdoğan'ın eline uygulayacağı programı vermiş. Halka kemer sıkıtılacak, bankaların bir dediği iki edilmeyecek, faiz politikasında Merkez Bankası serbest bırakılacak, vergi indirimleri ve teşvik muslukları kesilmeyecek, holdinglerin kârları için huzur ve güven ortamı sağlanacak. OHAL kaldırılacak ama patronların önünü açan grev yasakları ve sendikal baskılar sürecek. Avrupa Birliği yönelişi sürecek, Gümrük Birliği'ne halel gelmeyecek.

Mecliste hükümetin kurulması için güven oylaması da yok. Güvenoyunu ise artık, uluslararası finans kapital ve emperyalist güçler veriyor. Güvenoyunu da geçtiler, hükümete bakan atıyorlar. Uluslararası finans kuruluşları Mehmet Şimşek ve Naci Ağbal kabinede olacak diyor. "Sen kimsin" diyen yok! Öyle olunca Tayyip Erdoğan, Avrupa'dan güvenoyunu aldı, üstüne 3 milyar Avroluk mali desteği de kaptı.

NATO, ilk tebrik eden oldu. 11-12 Temmuz'da Brüksel'de NATO toplantısı var. NATO'dan alınacak güvenoyunun bedeli İstanbul Maslak'ta NATO'ya yeni üs vermek ve NATO'nun "mızrak ucu" olmak. (Türkiye'nin NATO'nun yeni kurulmakta olan Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Gücü'nün (VJTF/Spearhead) sorumluluğunu üstlenmesi bekleniyor.) Eski CIA şefi yeni ABD Dışişleri Bakanı Pompeo da güvenoyunu ilk açıklayanlardan. Mınbiç'te Türk askerini ABD askerinin yanına alıp kendi suçlarına ortak ettikten sonra gerisini getirecekler. Türkiye, Suriye'nin Kuzeyindeki NATO koridorunun bekçisi olacak.

Erdoğan'ın Türkiye'yi anonim şirket gibi yönetme, başka bir ifade ile Türkiye A.Ş.'ye Cumhurbaşkanı olma hayali aslında yerli-yabancı finans kapital ile parasını verdikten sonra Türkiye'yi istediği gibi kullanmak isteyen emperyalistlerin programıyla uyumlu. İşte ilk birkaç gün içinde geldiğimiz yer bu!

Halkın iradesinin hiçe sayılması sadece seçim hilelerinden ibaret değil. Çok daha fazlası

söz konusu. Çünkü hile hurda olmasa, seçimler ikinci tura kalırsa, hatta Muharrem İnce kazansa bile temelde değişen bir şey olmayacaktı. Değil mi ki Muharrem İnce seçim kampanyasını "beni Amerikalı yetkililer aradı" diyerek başlattı ve son günlerde TÜSİAD'ın huzuruna çıkarak bitirdi, o da TÜSİAD'ın programını uygulayacak, emperyalizmin güvenoyunu alacaktı. İnsanların istibdadı karşı özgürlük taleplerini suistimal eden Millet İttifakı kod adlı Amerikan muhalefeti aslında istibdadın yedek lastiğinden başka bir şey değildi. HDP'nin yürüdüğü yol ise NATO Parlamento Asamblesi'nden TÜSİAD salonlarına uzandı ve nihayet Amerikan muhalefetinin ardında sonlandı.

Usulsüzlük, oy çalma, baskı hepsi oldu. Ama en büyük hile, sonuç ne olursa olsun tekeli sermayenin ve emperyalizmin kazandığı seçim oyununun kendisiydi. Erdoğan ve Bahçeli, baskın seçim tarihini 24 Haziran olarak belirlediği gün, derhal "hodri meydan" diyen CHP ve diğerleri, baştan bu oyunun figüranları olmayı kabul etmişti. Muharrem

İnce'nin seçim gecesi havlu atması da, Meral Akşener'in "Almanlar kaybedince biz de kaybettik" havasına girmesi de bu oyundaki rollerinin gereği idi.

Tüm bunlara rağmen halkın sandıklara sahip çıkmakta gösterdiği kararlılık ve azim son derece önemlidir. Hapisteki Demirtaş'ın aldığı 4 milyondan fazla oy, HDP'nin tüm baskılara rağmen meclise girmesi, tüm devlet olanaklarını kullanan ve her türlü "silahlı" devreye sokan AKP-MHP bloğunun ve Erdoğan'ın yüzde 52-53 aralığında kalması dikkate değerdir. Yani oynanan tiyatroyun içinde halkın olduğu kadar istibdadın trajedisini görmek de mümkündür. Türkiye'de istibdad rejimi önemli mevziler elde etmiş olsa da özgürlük mücadelesi de kendini bütün cesametiyle ortaya koymaktadır. Umutsuzluğa, yılmınlığa yer yoktur. Ancak gerçekleri görmek ve artık defalarca düşülen hatalara tekrar düşmekten kaçınmak da şarttır.

Devrimci İşçi Partisi'nin ve öncü işçilerin sandıklara attıkları protesto oyları, olası bir ikinci tur için önerdiğimiz referandum seçeneği, nicelik olarak olmasa

da nitelik olarak çok önemlidir. Patron partilerine, işçi düşmanlarına, ABD, AB, NATO ve İsrail dostlarına oy vermemek gerekirdi. Veren veriyse de artık tüm bunlardan medet ummayı bırakmanın şart olduğu ortadadır. CHP'nin başına kim geçerse geçsin işçinin emekçinin umurunda olmamalıdır artık. İşte görmüyor muyuz? Oy hakkı olmayan emperyalistler, seçime girmeyen TÜSİAD sandıktan kazanan olarak çıkıyor! Çünkü onların gücü paradan geliyor. Bizim, yani işçi sınıfının ise üretimden. Yani aslında onların gücünü yaratan da artık değeri ürettiğimiz için biz işçi ve emekçileriz. Bir anlamda her şey bizim elimizde. Ama tek başına paravanın arkasına geçip mühür basan işçi korkutmaz onları. Korkulu rüyaları işçinin şaltere uzanan elidir. Farklı partilere oy veren işçiler işgal, grev, direniş meydanlarında birleşecektir. Sınıfın üretimden gelen gücünü kimse yok sayamaz, milyonlarca işçi ve emekçi yollara döküldüğünde kimse bunu hileyle görünmez kılamaz. O halde şimdi mücadeleyi kendi güçlü olduğumuz yere çekmeliyiz ve örgütlenmeliyiz.

Göçük altında kalmak madencinin kaderi değildir!

5

İşçinin Ekonomisi

6

24 Haziran dersleri ve sınıf mücadelesi için perspektifler

8-9

Sandıklar kapandı sınıf mücadelesi devam ediyor!

10

Tek adam emperyalistlerin işine geliyor

11

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Renault'dan bir işçi

Gücümüzün farkına varalım! Birlik olup mücadele etmenin zamanı geldi!

Bir seçim daha geldi geçti. Bakmayın bunların miting alanlarında birbirlerine atıp tuttuklarına, bunlar aynı sınıfa hizmet ediyorlar. Bunların demokrasisi de hak hukuku da kendine! Bizleri Türk-Kürt, Alevi-Sünni diyerek kutuplaştırıyorlar. Asıl sorunlarımızı görmemizi, birlik olmamızı, mücadele etmemizi engellemeye çalışıyorlar. Hepimiz borç batağında, aldığımız maaşlar yetmiyor. Bizim grevlerle mücadelele aldığımız haklarımızı alicengiz oyunları ile ellerimizden alıyorlar. Grevlerimizi yasakladılar. Hak aramamız engelleniyor.

Çalışma koşullarımız ağır her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Herkeste en az bir tane meslek hastalığı var. Emeklilik bizim için hayal, emekli olsak bile emeklilik maaşlarının azlığından yine çalışmak zorunda kalıyoruz. Hangi partiye oy vermiş olursak olalım artık patron partilerinden bize hayır gelmeyeceğinin

farkına varalım. Unutmayalım ki biz işçi sınıfıyız; bizim sınıfımızın gücü üretmesinden ve birliğinden gelir. Bizim mücadele etmekten ve birlik olmaktan başka yolumuz yoktur. Onlar bir avuç, biz ise milyonlarız. Kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur ama kazanacağımız kocaman bir dünya vardır.

İzmit'ten bir işçi

Biz yoksak patronlar hiçtir

Biz Bozüyük'te Midal Kablo'da sıfır bir fabrika kurduk ancak 18 aylık bir özveri ve takım çalışması Midal Kablo işverenine yetmedi. Diğer sermayedarların da yaptığı gibi hep daha iyi hep daha fazla üretim istedikler. İşçiler onların gözünde tabiri caizse köle olarak görünüyordu. Emekçi kardeşlerimle sendikal harekete geçtiğimizde, işveren, tehditlerine, dayatmalarına ve parayla satın alma çalışmalarına daha da hız verdi. 31 Mart 2016 tarihinde 45 arkadaşımıza iş çıkışı verdi ama yılmadık direndik

ve sendikal mücadelemiz devam etmektedir. İşçilik hayatımda Midal Kablo öncesinde ve sonrasında süreç hep aynıydı. Emekçiyi köleleştirmek demek sermayedarların cebine daha fazla kazanç, daha fazla üretim, sıfır işçi sağlığı... Yani onların gözüyle emekçiler bir hiçtir. Sermayedarın kanun tanımazlığı almış başını gidiyor ama unuttukları bir şey var. Dünyanın çoğunluğu işçi emekçidir, tek yumruk tek bilek olmalıyız ve bizlerin olmadığı yerde onlar bir hiçtir.

Bursa Renault'dan bir işçi

Sıfır hata sıfır kaza yerine hep hata sıfır güvenlik

Reno yönetiminin bir ay önce başlatmış olduğu "sıfır hata sıfır kaza" projesi biz işçiler için sadece bir isimden ibaret hale geldi. Artık yönetim için proje, sıfır hatayla beraber sıfır güvenlik noktasına getirdiler. Bunun en basit örneği ise geçtiğimiz günlerde yağın şiddetli yağmurun çatıdan içeriye dolmasıdır. Yönetim, gelen yağmur suyu ayak hizasına ulaşana kadar kıllarını bile kıpırdatmadı. Diyeceksiniz yağmur suyu nasıl bir iş kazasına sebep olabilir. Biz fabrikada üretim politikası gereği 55 saniyede bir arabayı banttardan çıkarmak zorundayız. Bunun için de bizim belli bir tempoda olmamız lazım. Ama çatıdan gelen yağmur sularının içeriye dolmasından dolayı düşmemek için hızımızı düşürmemiz

gerekiyor. Çünkü o hızda çalışırsak düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyoruz. Yönetim tempomuzun düşmemesi için yağmur suyuna çözüm olarak yerleri karton kapladı. Reno'da sıfır kaza olması için önce yönetimin arzularını sıfıra indirmesi gerekiyor. Geçtiğimiz aylarda parmakları kopan arkadaşımızı hatırlarsanız bandında bozulan hava tabancası yerine işine uygun olmayan diğer tabancayı kullanması nedeniyle parmaklarını makineye kaptırmıştı.

Gelelim sıfır hata konusuna. Biz metal sektöründe çalışan işçiler işimiz gereği ortamda kir ve yağ hiç eksik olmuyor. Sonuç olarak üstümüz başımız yağ içinde kalıyor. Kullandığımız eşyalar da bir iki gün içinde kullanılmaz hale

gelmeye başlıyor. Pis olan eşyalarımızı kullandığımız için de üzerimizdeki yağ lekeleri banda gelen arabaya bulaşıyor. Bunu da Reno yönetimi kendi hataları olarak değil biz işçilerin hatası olarak görüyor. Günlük olarak eşyalarımızı değiştirebilseydik onların hata dedikleri hata olmak çıkardı. Ama yönetim işçi maliyetlerini düşürmek için UET şeflerine primler veriyor, onlar da bize verilmesi gerekli malzemelerden kısıyorlar. Montaj yaptığımız malzemelerin kirlenmesini istemiyorlarsa maliyeti yok denebilecek kadar düşük olan eldiveni vermektense çekinmeyecekler.

Reno yönetiminin "sıfır hata sıfır kaza" projesi artık yerini "hep hata sıfır güvenliğe" bırakmış durumdadır.

Manisa'dan bir metal işçisi

Ya birlik olacağız ya da bu düzen böyle gidecek!

Ben Manisa'da bir fabrikada metal işleme, CNC işinde çalışıyordum. 4 aylık sözleşme imzalamıştım. Ancak işe başlar iken bana izin konusunda her hangi bir sorun olmayacağı söylendi. Acil işim çıktığı zaman izin istediğimde olmaz dediler, telafi çalışması yapmamı istediler. Akkrabamın cenazesi için izin istememe rağmen bana telafiye gel dediler. Ben de cenaze izni vermedikleri için cenazem için rapor yazdırdım. İşyerine gittiğimde işe rapor almamdan dolayı bana karşı tavır almaya, baskı yapmaya başladılar. Daha sonra hastalandığım için hastaneden 2 günlük rapor aldım. Raporum bittiğinde vardiya amiri "seni işten çıkarırım. Ben burada 10 senedir çalışıyorum. O kadar rapor almadım. Böyle devam edersen seni işten çıkarırım" diye beni tehdit etti. Ben de "çıkır, çıkarılmıyor isen ben istifamı yazarım"

dedim. Yaklaşık 3 ay çalıştığım fabrikada 3 gün rapor almam nedeniyle böyle bir baskıya uğradım. Bir süre çalıştıktan sonra işe gelip, üstümü değiştirip, bölüm toplantısı için bölüme gittiğimde işten çıkarıldığımı söylediler. Neden üzerimi değiştirmeden önce söylemediklerini vardiya amirine sorduğumdaysa "öyle oldu işte" dedi.

Benim çalıştığım fabrika çalışma şartları bakımından kurumsal gibi bir yer olmasına rağmen fazla mesai ücretleri %60 ödeniyordu. Yemekler sorunlu. Fabrikanın sahibi yemekhanede yaptığı toplantılarda işçilere baskı uyguluyordu. Bundan yüz bulan vardiya amirleri ve üretimden sorumlu müdürler işçileri sürekli baskı altında tutup mobing yapıyorlardı. Diyeceklerim bu kadar, işçiler birlik olmadığı sürece bu çarpık düzen bu şekilde işleyecek...

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Bizi daha da sömürmek isteyecekler, izin vermeyeceğiz!

Bir seçimi daha geride bıraktık. 16 yıldır iktidarda olan, işçiye hiçbir şey vermemiş olan ve bu seçimdeki vaatlerinde bile işçi sağlığı, iş güvencesi, sendikalar, kanunlar, haklar gibi işçi lehine hiçbir konuda kelam etmeyen bir başkanımız var artık. Kanunlar yine patronlardan yana olacak şüphemiz yok.

Ufak bir seçim değerlendirmesi yaparsak, fabrika hemen hemen yarı yarıya Erdoğan'ı isteyenler ve istemeyenler olarak bölünmüş durumda. Bence kararsız olanlar da son dakikalarda Erdoğan dedi. Çünkü Erdoğan seçimleri öyle bir noktaya getirdi ki tek rakibi İnce ve CHP'ymiş gibi bir siyaset izledi. Ne Akşener'i ne de

Karamollaoğlu'nu hedef almadı. CHP'nin politik tutumundan emin olamayan kararsız kişiler de Erdoğan'a oy attılar. İnce yerine başka biri aday olsaydı belki durum değişebilirdi. Yine de insanların aklında birçok soru işareti var. Aynı şekilde devam ederlerse, işçilerden gördükleri ilgiyi kaybederler. Önümüzdeki yerel seçimlere bu durum yansiyebilir.

Tofaş'ta çalışanların aklında ise, işten çıkarılma korkusu var. Önümüzdeki ay netleşir ancak ikili vardiyaya geçişin dedikoduları şimdiden ortada dolanmaya başladı. Üretimde de bunu gösteren durumlar var. Haftada iki gün bazı bölümlerde üç gün

çalışma olmuyor.

Bizler kendimizden başka birilerinden, patron partilerinden bir şeyler beklersek, bu korkularımızın sonu hiçbir zaman gelmeyecek ve artarak devam edecek. "Hak verilmez, alınır" sözünün en canlı örneğini 2015'te hem patronlara, hem hükümete hem de Türk Metal'e karşı haklarımızı söke söke olarak gösterdik. Onlar bize bir şey vermedi ya da lütfetmediler. Biz aldık haklarımızı. Yine aynı olacak. Onlar haklarımızı vermek istemeyecekler, onlar daha da sömürmek isteyecekler bizleri, biz dur diyeceğiz. Mücadelemizle emeğimizle alacağız haklarımızı.

Metal fabrikalarından haberler

Manisa'dan bir metal işçisi

Biz bir olursak, patronlar sıfır bile olamaz!

Manisa'da metal fabrikasında çalışan bir işçiyim. Her gün farklı vardiyalara gittiğimiz fabrikamızda her an başka bir sorunla karşı karşıya kalıyoruz. 10 yılın üzerinde çalışmış olan arkadaşlarımız farklı bahanelerle, yalanlarla tazminatsız işten çıkarılıyor. Bütün bir fabrika olarak şimdilik toplu davranmadığımız için arkadaşlarımıza sahip çıkamıyoruz. İşten çıkan arkadaşlarımızın arkasından sadece üzülebiliyoruz.

Maaşlarımız ayın sonunu getiremeyecek kadar düşük. Ayın sonuna cebimizde parayla girebilmek için fazla mesai yapıyoruz. Fazla mesai ücretleri de çok düşük olduğu için normal vardiyamızın üzerine bir ay içinde onlarca saat daha çalışmamız gerekiyor. Borçları olan bazı arkadaşlarımızın haftalarının büyük bir kısmı fabrikada tezgah başında

çalışmakla geçiyor. O kadar fazla çalışan arkadaşımız oluyor ki artık karşından gelirken yorgunlukları yüzlerinden okunuyor.

Fabrikanın patronu ise farklı bahanelerle yemekhaneye bizleri toplayıp bazen tehdit ediyor, bazen aşağılıyor. Mesela Ramazan Bayramı'ndan birkaç gün önce patronla bayramlaşmak için yemekhaneye toplanmamız söylendi. Yemekhanede toplandıktan sonra patron, geçtiğimiz aylarda bizim çalışma koşullarımızla ilgili fikrimizin öğrenilmesi için yapılan anketten bahsetti. Anketle ilgili patron konuşurken tuvaletlerin temiz olmaması ile ilgili yazılanlara, "tabii ki haklısınız. Ama insan ahır gibi yerlerde yaşar ama çalıştığı yer temiz olsun ister" dedi. O gün söyleyemedik ama şimdi Gerçek gazetesi aracılığıyla biz sayın kan emici patronumuza

buradan seslenelim: "Bizler ahır gibi yerlerde yaşamıyoruz. Ama senin evin kadar lüks değil evlerimiz, eşyalarımız seninkiler kadar pahalı değil. Ama gayet derli toplu, temiz, özenilmiş yerler evlerimiz. Ama sana bu kadar "ahır" gibi geliyorsa bu senin bizlere reva gördüğün ücretlerden olabilir. Biz de istiyoruz, en konforlu evlerde oturalım, güzel eşyalarımız olsun, çocuklarımız en güzel sitelerde büyüsün. Ama merak etmeyin sayın sömürücü sizlerden hakkımız olanı alacağız. Hakkımız olanı alabilmek için sendikalarımızda örgütleneceğiz, bütün işçileri kucaklayan komitelerimizi kuracağız. Öyle bir birlik olacağız ki bütün ayak oyunlarımızı boşa düşecek. Sonrada karşına hakkımızı almak için grevle, işgalle çıkacağız. İşte o zaman sen nereye kaçarsan kaç kazanacağız, biliyoruz!"

Gebze'den bir metal işçisi

Krize karşı beklemek çaresizliktir! Örgütlenerek ve kenetlenerek çaresizliği mağlup edelim!

Seçimler geldi geçti bitti. Seçim biter bitmez TÜSİAD yeni sistem ve hükümetten taleplerini dile getirdi. Partiler arası uzlaşma talebini dile getirdi. Yani TÜSİAD şunu diyor; "Bak kardeşim, seçim oldu bitti. Önümüzde büyük bir ekonomik kriz var. Bu krizde beni ezdirme." TÜSİAD ezilmezse işçi ezilir. Krizlerde patronlar batan gemiyi kurtarmak için ilk önce işçiden keserler. İşçinin ekmeğiyle oynarlar. Etkilerini gün be gün hissetmeye başladığımız krizde patronlar bizi ekmeğimizden aşımızdan etmek isteyecekler. Soğanın, patatesin 4 lira olduğu bir düzende maaşlara daha az zam vermekten, çalışma saatlerini yükseltmekten bahsedecekler. Fedakarlık yapmamızı isteyecekler. Yiyen olacak. Aman işimden olmayayım diyecek pek çok arkadaş. Ama bir süre sonra sadece işçilerle aynı gemide olduğumuz, patron sınıfının ise krizden tek sıyrık almadan çıkmak istediği ortaya çıkacak.

Hemen hemen tüm fabrikalardan konuşulan krize karşı biz işçiler özellikle sendikali işçiler nasıl tepki vermeliyiz? Patronların saldırıları karşısında şemsiyemiz olan sendikalarımız işçilerin çıkarlarını korumakta büyük öneme sahip olacaklar. İşten çıkarmalara, sendikal haklarımızın tırpanlanmasına, esnek çalışma yöntemlerine karşı mücadele

benimseyen işçiler krizden ayakta çıkarlar. Mücadele yerine aman bana bir şey olmasın diyerek kendini patronların merhametine bırakanlar bu suda boğulurlar. Patron sınıfı hain ve sinsî bir sınıftır. Bir kere işçiden tavizi kopardı mı gerisi gelir. Bir kere bir grup işçiyi kriz nedeniyle işten çıkardı mı başka işten çıkarmalar yapmak için de yol açılmıştır. Peki ne yapmalıyız? Örgütlenmeliyiz. Sendikalara üye arkadaşlarımız örgütlenmeliyiz deyince ne yani bir daha mı sendikaya üye olacağız diyorlar. Bahsettiğimiz bu değil. Örgütlenmek işçilerin patronlara karşı en geniş birliğini sağlamaktır. Sendikalaşmak bunun ilk

adımıdır. Bir arkadaşımıza yapılan haksızlığı kendimize yapıyor gibi anlamak ve tek vücut hareket etmektir örgütlenmek. Her kafadan bir sesin çıktığı kaosu hakim olduğu değil, disiplinli ve birlik halinde mücadele etmektir örgütlenmek. Sadece kendi fabrikamızı değil tüm örgütlü fabrikaları düşünmek ve gerektiğinde onların yanına durmaktır örgütlenmek.

Kriz gelecek, geliyor, geldi. Ne dersenez deyin. Beklemek hiçbir şeyi çözmeyecek. Aksine çaresizlik getirecek. En başta kendimizi sonra herkesi örgütleyelim, patronlara fabrikalarımızı dar edelim.

Çerkezköy Arçelik'ten bir işçi

Akın akın güneşe yürüyoruz

Merhaba arkadaşlar. Ben Arçelik'te çalışan bir işçiyim. Şu anda çalıştığım fabrika baştan sona yenileniyor. Fabrika Çerkezköy'e taşınırken olumsuz birçok şeyi de daha çok büyüterek kendisiyle götürüyor. Bunun başında kaizen(sürekli iyileştirme) ile daha çok seri üretim yapmak var. Fabrika bu sistemi çok önemsiyor. Fabrikanın birçok yerinde bayrak gibi dalgalanan kaizenle ilgili söz yazılıp asılmış. Bu olumsuz koşullardan sadece biri. Ve bunun sonucunda da koşulsuz mesailere kalmak zorunda bırakılmamız. Bir diğer olumsuz yönü ise fabrikada çalışan bir çok eski çalışanın fabrikanın taşınmasından dolayı fabrikanın yeni yerine gelme imkanı olmadığı için işten ayrılmalari. Ve bu arkadaşların yerine onlarca sözleşmeli kişi aldılar... tabii ki birçok hakları ellerinden alınarak daha çok seri üretim daha çok mesai ve daha çok fedakarlık yapmaları isteniyor... Yani patronlar ambarlarını, kasalarını, ceplerini keyif çata çata doldururken hem de hiçbir şey üretmeden, emek harcamadan, ter dökmeyen. Bizden ise mesailere kalmamızı ve hiç durmaksızın çalışmamızı istiyorlar. Özenli davranmamızı, çözümçül olmamızı, bir problem varsa onun

için kafa patlatmamızı ve eğer çözüme ulaşmaz ise bu problemi çözüme ulaştırmadığımız için vicdan azabı çekmemizi istiyorlar. Bu nasıl bir saçmalık!

Biz tüm bu sorunlarımızın çözümünün sandıkta değil grevde olduğunu biliyoruz. 24 haziran seçimleri bize bunu bir kez daha gösterdi. İnsanca yaşamak için, daha güzel günler görmek için DİP'in de dediği gibi 'patron partilerine, işçi düşmanlarına oy yok...' Biz işçiler, emekçiler, köylüler her gün avuçlarımızı, ayaklarımızı nasırlı kilometrelerce yol alıyoruz. Sırtımızda binlerce yük. Çocuklarımızın, bebeklerimizin rızıkları için onlarla birlikte yürüyoruz. Güzel günler için yürüyoruz. Umutlarımızı sandıklarda oy koridorlarında öldürmemek için yürüyoruz. Sokaklar bizim sandıklar sizin olsun demek için yürüyoruz. Bu oyunun sonunun olmadığını artık biliyoruz. Ve biz biliyoruz ki sömürüye, baskılara, savaşlara, ölümlere yenilmeyeceğiz. Bize dayatılan kötü yaşam koşullarını kabul etmeyeceğiz. Umutlarımızı bu mücadele altında çoğaltarak onurlu bir yaşam için fabrikalardan, sokaklardan, mahallelerden, köylerden akın akın güneşe yürüyoruz...

İstanbul Hadımköy Alpin Çelik'ten bir işçi

Biz güçlüyüz ama birlikteyken!

Merhaba arkadaşlar; ben Karaca ve Schafer gibi büyük markalara çelik tencere üreten Alpin Çelik fabrikasında çalışıyorum. 13 yıldır burada çalışıyorum. Buradaki dertlerimiz özellikle son zamanlarda saymakla bitmez. Her yerde olduğu gibi burada da asgari ücret uygulaması var, ama aslında burası metal fabrikası olarak geçiyor. Normalde zaten asgari ücret olmaması lazım ama kimse itiraz etmediği için patron bildiğini okuyor. Son zamanlarda ekonomik yetersizliklerinin yanı sıra işimizi zorlaştıracak bir sürü uygulama çıkardılar, gerçi bunlar da sonunda ekonomik zorluklara bağlıyor. Mesela çalışma alanının giriş çıkışına turnikeler koydular, yani tuvalete giderken bile kart basarak gidiyoruz artık, bunları saat ücretimizden kesecekler mi bu ay göreceğiz, açıklama yapma gereği bile duymadıkları için henüz bilmiyoruz ama ya ücretten kesecekler, ya da buna göre işten çıkaracaklar, o kesin. Tuvaletlere peçete koymadıkları gibi, yemekhanede verdikleri peçetelerden insanlar tuvalette kullanmak için fazla fazla alıyor diye yemekhaneden peçeteyi kaldırdılar. Zaten patronumuz peçeteyi ikiye bölerek kullanmamızı gerektiğini, israf olduğunu söylüyordu, böyle yapmasına şaşırmadık o yüzden. Acaba

kendi evinde de peçeteleri bölerek mi kullanıyor? Tabii ki hayır, bizi her konuda maliyet olarak gördüğü için nereden kısas kâr ona. Çalışma alanlarımızda havalandırma yok, yazın havasızlıktan zorlanıyoruz, kışın soğuktan donuyoruz.

Bunlar baktığımızda ufak sorunlar gibi görünüyor fakat bizler her gün fabrikalarda en az 9 saatini geçiren insanlarız. Hayatımızın büyük bölümü burada geçiyor ve bunlar yaşam kalitemiz hiçe sayılarak bize dayatılan şeyler. Ben kendi adıma her zaman tüm haksızlıklara ses çıkaran bir insanım fakat tek başıma olduğum için hiçbir etkim olmuyor. Bazen bazı konularda bazı arkadaşlarımı ikna ediyorum ama dile getirmeye gittiğimiz zaman bakmışım ki tek kalmışım. İnsanlar sorunlarını dile getirmekten korkuyor. Ama patronlar bizden daha kötü koşullarda daha ucuza daha çok çalışmamızı istemekten asla çekinmiyorlar. Halbuki asıl korkması gereken, bizim gönlümüzü hoş etmesi gerekenler onlar, biz olmadan onlar hiç, ama ben bunu insanlara anlatamıyorum. Yine de vazgeçmiyorum. Biz güçlüyüz ama birlikte güçlüyüz. Ama birlikteliğimizin gücüne varıp örgütlenmediğimiz için hep ezilmeye mahkumuz. Bir gün aklımız başımıza gelecek ama bakalım ne zaman.

Fabrikalardan haberler

Bodrum'dan bir turizm işçisi

Turizm işçilerinin örgütlenmekten başka çaresi yok!

Merhaba, ben Bodrum'da çalışan turizm işçisiyim. Bacasız fabrikalara benzetilebilecek otellerde patronlara kâr sağlamak için durmadan çalışmak zorundayız. 24 Haziran'daki seçimleri bile çalışırken takip etmek zorunda kaldık. Zaten Türkiye'deki ekonomik krizi durduracak, memleketteki refahı işçi düşmanlarının, NATO'cuların, ABD'nin dostlarının vermeyeceğini biliyoruz. AKP, CHP ya da herhangi bir burjuva partisi, patronlara hizmet ettikleri için

haklarımızı, istediklerimizi veremez. Bunu çok net görüyoruz. Koltukta kim oturursa otursun patronların tek istediği şey daha fazla kâr etmek. Yani daha fazla sömürmek. Biz biliyoruz ki, turizm işçilerini siyasetin dışına atmaya çalışan sermayenin kâr hırsıdır. Daha fazla para istegidir. Yüz kere 24 Haziran geçirsek de, yüz kere de biz işçiler-emekçilerin kazanacağı hiçbir şey yok. Özellikle baskın seçimlerde hiç yok. Sadece, ekmeğimizi kimlerin küçülteceği soruluyor.

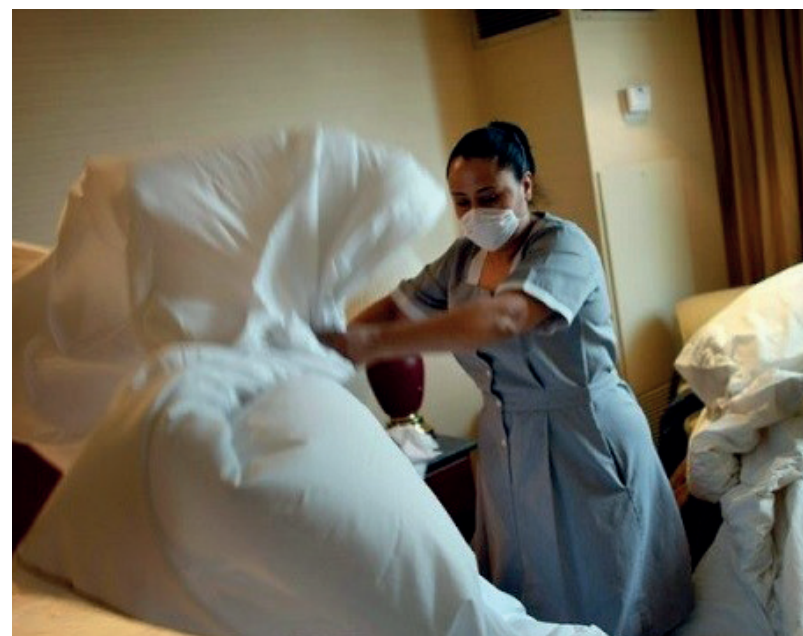
Soğan ve patates zamlarını kimin yapacağı hakkında seçim yapmamız isteniyor. Şunu sormak gerekiyor sanırım. Seçim propagandalarında hangi düzen partisi ekonomik krizi çözmek için somut programla önümüze gelecek plan nedir? Yoksulluğu arttırmaktan ve yalanlar söylemekten başka planları yok. Bizi kurtaracak kendi mücadelemiz ve birliğimizden başkası değil. Turizm işçilerinin örgütlenmekten başka çaresi de yok.

Antalya Beldibi bölgesinden bir turizm işçisi

Her şey zamlanırken bizim maaşlarımızda yaprak kımıldamıyor

Turizmde Haziran ayını geride bıraktık. Hemen her gazetede otellerin yapacağı zamlar konuşuluyor. Ama hiçbir yerde turizm çalışanı işçilerin maaşları konuşulmuyor. Gün geçtikçe gelen zamlara karşı turizm işçilerinin paraları pul oldu. Temel gıdalarda bile neredeyse yüzde elli zam yapılırken pazarda meyve sebze zam rekorları kırarken turizm işçisinin alım gücü gün geçtikçe daha fazla azalmaya başladı. Otelde bir odanın günlük fiyatı 150 dolarırken turizm işçilerinin aylık maaşları 350 dolar ediyor. Maaşlar bu kadar düşükken bir de sezonluk çalışmak zorunda kalıyoruz. Yılın 6 ayı aç 6 ayı tok geçirmeye çalışırken bu kadar düşük maaşlarla kışın yaptığımız borçları ödemeye çalışıyoruz. Artık turizmde neredeyse biz işçileri tencerede toprak pişirecek hale getirdiler. Yani turizmde oda fiyatlarına zam yapmayı düşünenler işçilerin maaşlarına 1 kuruş bile eklemeyi düşünmüyorlar.

Son dönemde dolardaki artışın yüzde biri kadar bile turizm işçisinin maaşına zam gelmiyor. Zam gelmediği gibi bir de mevcut hak-

larımızı nasıl tırpanlarız diye düşünüyorlar. Neredeyse hepimizi sezon başında İşkurdan işe aldılar. İşkurdan işe girmeyen işçiler ise yurt dışından ithal edilenler. Onlar daha düşük ücretlere daha çok çalışmak zorunda kalıyorlar. Turizm cenneti, ucuz emek cenneti haline getirildi. Turizmin bu hale getirilmesi sadece patronlar yüzünden değil, onların iktidardaki temsilcilerinin katkılarını da unutmamak gerekiyor. Ne seçim

zamanı ne de seçim sonrasında turizm işçisinin durumunu konuşmadılar. Onlar için varsa yoksa turist rekoru. Her yerde geçen yıla oranla bu yıl turizmde ne kadar çok gelir ve turist elde ettiklerini konuşuyorlar.

Her ay ülkede gelişen olaylar bize bir kez daha gösteriyor ki biz işçilerin durumunu ancak biz işçiler düzeltebiliriz. Ancak biz birbirimizi anlayabilir ve çözüm bulabiliriz.

İstanbul'dan bir turizm işçisi

Tek reçetemiz örgütlü hareket etmek

Merhaba bacasız fabrikalar olan otel işçisiyim. Son dönemde turizm işçileri olarak bol bol "2018'de turist akını olacak" ve "2019 yılı Türkiye turizmi'nin ölüm yılı olacak" gibi haberler ile karşılaşılıyor. Başlıklar ilk başta bir senede ne oluyor da böyle bir sene içinde, öngörü de olsa net söylemlerle turizmi birden şahlandırıp birden bitirebiliyorlar diye düşündürüyor ama içerik bakımından haberler mantıksız değil öyleyse inceleyelim.

İlk haberde söylenen doğru farklı kaynaklara göre ortalama %40'a kadar bir artış görülüyor. Gelir artıyor tabii patronun geliri işçi ise... İkinci haberde ise cüretkar bir söylem ve öngörüler var. Örneğin, 2008'de başlayan küresel krizi atlattığımız ve durumun daha da kötüye gittiği, patronların gelirinin arttığı ama karının da düştüğü, giderlerin de arttığı dolayısıyla yeni yatırımların zor olduğu daha fazla teşvik primi

verilmesi gerektiği söyleniyor.

Peki biz işçiler için durum nedir? Patronlar her halükarda sürekli olarak artık emek üzerinden zenginleşmeye devam ederken, teşvik primleriyle ceplerini doldururken biz işçiler, yarın eve ekmek götürebilmenin, çocuğumuzu bir çikolata ile kandırabilmenin en önemlisi ay sonunu getirebilmeyi ümit edebiliyoruz sadece. Bu sorun sezonluk otellerde daha yakıcı durumda çünkü elimizin altında Mardan Palace(ücretlerin sürekli gecikmesi, bazen 6 ay boyunca maaş alamamaları) örneği varken bizim de tek reçetemiz patronlar gibi hareket etmektir. Patronlar örgütlü bir şekilde hareket ederken işçinin böyle bir işe girişmesini istemezler çünkü biz çoğunluğuz onlar ise bir avuç. Çalıştığımız işyerlerinden başlayarak komiteler kurarak, sendikal faaliyet ile örgütlü bir mücadele ile havayı işçiden yöne döndürmekten başka çaremiz yok.

Ege Üniversitesi işçilerinin mücadelesinde ilk kazanım

Hükümetin kamuda çalışan taşeron işçileri için getirdiği kadro düzenlemesi ile birlikte ülke genelinde binlerce işçi, güvenlik soruşturması ve arşiv araştırması adı altında yapılan haksızlıklarla işsiz kaldı. Ege Üniversitesi'nde de yüzlerce işçi aynı sebeple haksız bir biçimde işlerinden edildiler.

İşlerine geri dönebilmek için yaklaşık üç ay önce Ege Üniversitesi önünde başlattıkları direnişlerini sürdüren işçiler, üniversitenin kararına karşı dava açarak hukuk mücadelesi de başlattılar. İşçiler bu hukuk

mücadelelerinde ilk kazanımlarını elde ettiler. İşçilerin çoğunun açtığı davada mahkeme, yürütmeyi durdurma kararı verdi. Verilen bu yürütmeyi durdurma kararı Ege Üniversitesi işçileriyle aynı durumda olan birçok başka işçiye de emsal teşkil edecek nitelikte.

Mahkemenin verdiği karar Ege Üniversitesi işçileri tarafından sevinç ile karşılandı. İşçiler, "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganı atarak tüm işçiler işlerine dönünceye kadar mücadelenin devam edeceğini vurguladılar.

CSUN işçilerinin fabrika işgali devam ediyor!

Tuzla'da bulunan Çin sermayeli CSUN fabrikasında, ücretlerin düzensiz ve eksik ödenmesi sebebiyle işçiler fabrikayı terk etmiyorlar. CSUN, Ocak ayından bu yana siparişlerin azlığını bahane ederek üretimi düzensiz gerçekleştiriyor, belli zamanlarda işçileri üretime çağırıyordu. Son 2 aydır da fabrikada üretim yapılmıyordu. Haziran ayı maaşının eksik ödenmesi nedeniyle CSUN işçileri harekete geçti ve 18 Haziran'dan itibaren nöbetleşe fabrikada kalmaya başladılar. Birleşik Metal-İş üyesi olan CSUN işçileri eksik maaşlarının ödenmesi, üretimdeki belirsizlik devam ettiği takdirde tazminatlarını alarak çıkışların açılması talebiyle eyleme devam ediyorlar.

CSUN patronu ise kısa bir zaman içinde üretime başlayacağını ve ek-

sik maaşların ödeneceğini söylüyor. CSUN işçileri patronun söz vermesini değil belirsizliği kaldırmasını istiyor. CSUN işyeri temsilcisi Deniz Uzunyayla, ücretleri ödenene kadar işyerini terk etmeyeceklerini, tazminatlı biçimde çıkışların açılmasını talep ettiklerini söyledi.

Fabrikayı işgal eden işçiler halay ve şarkılarla direnmeye devam ediyorlar. Hemen yanında bulunan HT Solar işçileri CSUN'u ziyaret ederek sınıf dayanışması gösterdi. HT Solar işçileri, dar

günde CSUN işçilerinin HT işçilerinin yanında olduklarını, şimdi dayanışma sırasının kendilerinde olduğunu söylüyorlar. Geçtiğimiz günlerde başka bir alacaklı, fabrikaya gelip içerideki malzemeleri kendi alacağına mahsuben almak istedi. Ancak işçiler malzemeleri fabrikanın dışına çıkartmadılar. Bu bile işçilerin eyleminin ne kadar yerinde olduğunu ispatlamış oldu.

Armağan Tulun

Derby işgali, "kanunsuz" referandum

Gerçek'in sayfalarında bir süredir 50. yıldönümünü idrak ettiğimiz 1968'i ve o yıla damgasını vuran mücadeleleri ele alıyoruz. Ve 68'in sadece bir gençlik hareketinden ibaret olmadığını, anti-emperyalist mücadelenin, sınıf mücadelesinin müthiş örneklerinin yaşandığı bir dönem olduğunu vurguluyoruz. 1968 Temmuz'u bu toprakların işçileri, emekçileri, gençleri için hem sınıf mücadelesi hem de anti-emperyalizm alanında bugün hâlâ büyük bir gururla andığımız iki büyük mücadeleye sahne oldu. Biri 17 Temmuz'da 6. Filo'nun Dolmabahçe'de denize dökülmesi, diğeri de Derby fabrikasının işgali. 6. Filo'nun denize dökülmesi ve 68'in anti-emperyalizmi, Gerçek'in bu sayısında başka yazıların konusu. Biz burada Derby işçilerinin mücadelesine kulak verelim.

İstanbul Kazlıçeşme'de bulunan Derby, o yılların en büyük lastik fabrikalarından birisiydi. İşçiler uzun yıllardır Lastik-İş sendikasında örgütlüydü. Başlangıçta Türk-İş'e bağlı olan Lastik-İş sendikası, diğer mücadeleci sendikalar gibi 1967 yılında Türk-İş'ten ayrılarak, DİSK'in kurucu sendikaları arasında yer alınca, patronlar, sendikaların gücünü kırmak amacıyla harekete geçti. Derby de işkolundaki en büyük fabrikalardan biri olduğu için patronlar ve Türk-İş bürokrasisi, hanelerini Derby fabrikası üzerinden gerçekleştirmeye çalıştı. Önce Derby'deki beyazyakallılara Kauçuk-İş isimli bir sendika kurdurdular. Sonra işçileri Lastik-İş'ten istifa ederek Kauçuk-İş'e üye olmaya zorladılar. İşçilerin haberi bile olmadan onların kimlik bilgilerini kullanıp Kauçuk-İş'e üye yazdılar. Sonunda da Kauçuk-İş sendikası Derby'de yetkili sendika olduğunu açıkladı. İşkolunda iki sendika arasında yetki davaları açılmaya başladı. Ve nihayet Yargıtay, Derby'de yetkiyi Kauçuk-İş'e verdi; Derby patronu da Kauçuk-İş sendikası ile 4 Temmuz günü sözleşme imzalayacağını açıkladı. Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Derby patronu, Türk-İş bürokrasisi ile işbirliği içinde sırtını da devletin mahkemelerine dayadığında "bu iş bitti" diye düşünüp rahat bir nefes almıştır herhalde. Ne bilsin Derby işçisinin ona nefes aldırılmayacağını!

Derby işçileri, haber duyulur duyulmaz hazırlıklarına başladı ve 4 Temmuz'u sendika seçme özgürlüğünün gasp edilmesi anlamına gelecek bir toplu sözleşmenin imzalandığı değil, bu toprakların ilk büyük işgal eyleminin başladığı gün olarak tarihimize yazdırdı. Talepleri, sendika seçme özgürlüğü için fabrikada referandum yapılmasıydı. Yani Derby işçisi, Yargıtay'a, burada kimin yetkili olduğuna sen değil, biz karar veririz diyordu. Derby patronu, mahkeme yetmeyince bu sefer polisi yardıma çağırdı. Ama polis baskısı da kâr etmeyince referandum yapılmasını kabul etti. Derby işçisi kararlılığı ile mahkeme kararını yırtıp atmış; o dönemde yasada olmayan referandum sandıklarının fabrikada kurdurmuştu. Kauçuk-İş sendikası sadece işgalin gücü altında değil, referandum sandığında da ezildi. 950 işçiden 920'si Lastik-İş'i seçti ve patronun Lastik-İş'le, işçilerin tüm taleplerini kabul ettiğine dair bir protokol imzalamasının ardından işçiler 10 Temmuz'da işgali sona erdirdiler.

Grev yasası yokken 1963'te yasadışı bir grevle, grev hakkını grev yaparak alan Kavel işçisi gibi, Derby işçisi de yasadışı referandum sandıklarının işgal yaparak kurdurdu. İşgaller yayıldı, referandum sandıkları başka fabrikalarda da kuruldu. İşçi sınıfı için yeni bir mücadele dalgasının fitili ateşlenmiş oldu.

Bu tarih bizim tarihimiz. Ama Derby işgali, Kavel grevi, sadece geçmişimiz değil, bugünümüz, geleceğimiz. Bugün hangi mücadele başarıya ulaşıyorsa, o mücadele Derby işgalinin, Kavel grevinin izinden yürüdüğü için, işçi sınıfı kendi gücüne ve birliğine güvenerek sınıfın iradesini patronlara dayattığı için kazanıyor. Hangi mücadele zaafa uğruyorsa, o mücadele Derby işgalinin, Kavel grevinin yolundan saptığı, kendi birliğinden, gücünden şüphe duyup başkalarından medet umduğu için kaybediyor. İşte bu yüzden, geçmişimizi nostaljik bir özlemle anmanın, ne o geçmişe ne de bugüne faydası var. Ancak onun dersleri ile yeni Kaveler, Derby'ler yaratarak hem o geçmişe yaşatabilir, hem de yarınımızı kurabiliriz.

Göçük altında kalmak madencinin kaderi değildir!

Zonguldak'ta Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Karadon Müessesesi Müdürlüğü'ne bağlı maden ocağında 22 Haziran akşamı saat 20:00 sıralarında bir göçük meydana geldi. Yerin 400-460 metre altında meydana gelen bu tavan göçmesi sonucunda iki maden işçisi mahsur kaldı. Göçüğün yaşandığı esnada ocağa bulunan diğer işçiler arkadaşlarını kurtarmaya çalışırken bir göçük daha yaşandı. İşçilerin aileleri ve çalışma arkadaşları maden ocağının girişinde büyük bir kaygı içinde bekleyişlerini sürdürürken, kurumun kendi bünyesinde bulunan tahlisiye ekibinin çalışmaları sonucu yaklaşık 6 saat sonra işçiler sağ olarak kurtarıldı.

Madenlerde yaşanan bu göçükler normal ve olağan karşılanması gereken bir durum mudur? Eğer bu sorunun cevabı maden patronlarının ve her koşulda patronlar sınıfına hizmet eden AKP hükümetinin açıklamalarında aranırsa, "bu işin fitratında vardır." Onlara sorsanız işçilerin ölümü de kadedir.

Özelleştirme politikaları ölüme davetiye çıkarıyor

İşçileri birer köle olarak gören hükümet ve ilgili bakanlıklar, madenlerde

meydana gelebilecek kazalara bırakın öncesinde önlem almayı işçiler öldüğünde bile denetleme yapma gereği duymuyor. Ne zaman ki ölümler ulusal basında haber olursa ancak o zaman inceleme ve denetleme yapma gereği duyuyorlar. Fakat bu incelemelerde de sorumlular bir türlü ortaya çıkarılmıyor. Soma'da, Ermenek'te ve daha nice madende yüzlerce işçinin hayatını kaybettiği katliamların hesabı yıllardır verilmedi.

Eğer bu soruyu sorarken üretimde daha fazla kâr elde etmeyi değil de işçi sağlığını ve iş güvenliğini merkeze alır ve soruyu da bu doğrultuda maden işçilerine sorarsanız, ne "fitrat" ne de "kader" cevabını alırsınız. Zonguldak'ta meydana gelen bu göçük ve sonrasında yaşananlar da bir ölçüde bunu göstermiştir.

Bilindiği gibi 30 yılı aşkın bir süredir TTK özelleştirme saldırısı altında. Özelleştirme uygulamalarında açık ara birinci olan AKP hükümeti, bir taraftan taşeronluk uygulaması ve rödovans sistemiyle diğer taraftan kuruma işçi alımının durdurulmasıyla adım adım TTK'yı özelleştirmek için bir zemin hazırlamaya çalışıyor. Daha önce

TTK'da 50 bin olan maden işçisi sayısı 1980'li yılların sonlarından itibaren uygulanan hükümet politikalarıyla, bugün 7 binin altına düşmüş durumda. Şu an üç ya da dört işçinin yapması gereken işi bir işçi tek başına yapmak zorunda kalıyor. Bu durum doğal olarak iş güvenliği konusunda ciddi düzeyde bir zafiyet doğuruyor.

Madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Madenlerde yaşanan göçükleri kimse normal ve olağan bir durum olarak gösteremez. AKP hükümetinin özelleştirme politikası, madenlerin denetimden uzaklaşmasına ve bunun sonucu olarak da iş cinayetlerinin artmasına yol açıyor. Eğer üretimde kâr odaklı bir yaklaşım yerine, işçilerin güvenliğini ve sağlığını temel alan bir politika uygulanır ve bu doğrultuda yeterli sayıda teknik ekip sağlanırsa, bu göçüklerin yaşanmasının önüne geçilebilir. Fakat bunu ne işçi düşmanı AKP gerçekleştirebilir ne de gözü paradan başka hiçbir şey görmeyen patronlar. Bunu hayata geçirecek olan tek ve gerçekçi politika bütün madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Ekonomide davul Erdoğan'da, tokmak yabancı sermayede

Seçimlerin ardından Erdoğan başkanlığında kurulacak yeni kabine için kulisler başladı. En büyük lobi ekonomi ve maliye alanındaki bakanlıklar için Mehmet Şimşek ve Naci Ağbal isimleri etrafında oluşturulmuş durumda. Yanlış anlaşılmasın Mehmet Şimşek için Batmanlılar, Naci Ağbal için de Bayburtlular kulis yapıyor. Devrede İngilizler, Almanlar, Amerikalılar kısacası emperyalist sermaye ve para babaları var.

ABD merkezli uluslararası yatırım bankası JP Morgan, son derece açık sözlü bir açıklama yaptı: "Piyasa dostu isimler Mehmet Şimşek ve Naci Ağbal'ın yeni kabinede yer almaları iyi karşılanır, ancak yeni isimler belirsizliğe yol açar." Seçimlerden önce dolar rekor üstüne rekor kırmaya başlayınca Erdoğan, piyasa dostu Mehmet Şimşek'i İngiltere'ye göndermişti. Burada Mehmet Şimşek uluslararası finans çevrelerine özetle "siz Erdoğan'ın

dediklerine bakmayın bunların hepsi seçim için, hele bir kazanalım emrinizdeyiz" dedi. Haliyle şimdi uluslararası sermaye bu sözün karşılığını bekliyor.

Türkiye'nin tek adam rejimi ile emperyalizme karşı dik durmak bir yana tamamen iki büklüm olacağını söylüyoruz. İşte geldiğimiz noktada yabancı sermaye iyice arsızlaşmış bir vaziyette Türkiye'ye bakan atamaya girişiyor. "Ey JP Morgan!" diyen yok. "Sen kimsin

ya" çıkışı bu duruma cuk oturmaz mıydı? Ama derin bir sessizlik var. Muhtemelen de bu piyasa ve emperyalist sermaye dostu isimler bakanlar kurulundaki en müstesna yeri kapacaklar.

Mehmet Şimşek'in görevi Türkiye ekonomisini yabancı sermayenin gelip sınırsızca kâr edeceği bir şekilde düzenlemek olacak. Naci

Ağbal'ın vazifesi ise mali disiplini korumak olacak. Naci Ağbal devletin cebindeki akrep rolünü oynayacak. Millet açlıktan kırılrsa da devlet kaynakları sermayenin kollanması, dış borçların ödenmesi için kullanılacak.

Erdoğan Türkiye'yi anonim şirket gibi yönetmeye başladıkça daha neler göreceğiz!

Cari açık açılmaya devam ediyor! İktidar ekonomiyi yabancı sermayenin kaprislerine terk ediyor!

Türkiye ekonomisinin yapısal sorunlarının başında kronik cari açık geliyor. Türkiye dış dünyaya sattığından daha fazlasını alıyor. Dolayısıyla kazandığımız döviz yaptığımız harcamaya yetmiyor. Bu fark açıldıkça dış borç rakamları da büyüdükçe büyüyor. Hazine müsteşarlığının açıkladığı son rakamlara göre Türkiye'nin brüt dış borç stoğu "466,7 milyar ABD Doları olarak gerçekleşmiş" ve "stokun milli gelire oranı ise %52,9 olmuştur." Söz konusu rakam son derece yüksektir. Özellikle stokun milli gelire oranının 2002'den beri rekor seviyeye ulaştığını belirtmeliyiz. 2001 krizinden önce doruk noktasına ulaşan bu oran yüzde 56,5'ti.

Gidişat düzelmeye değil daha da kötüleşmeye gidiyor. Son açıklanan ihracat ve ithalat rakamları deliğin büyüdüğüne işaret etmekte. Türkiye'de ihracatın artması tek başına hiçbir şey ifade etmiyor. Mayıs

Aylara göre dış ticaret, Mayıs 2018

		(Milyon ABD \$)						
Aylar	Yıl	İhracat (FOB)		İthalat (CIF)		Dış ticaret dengesi		İhracatın ithalata karşılama oranı (%)
		Değer	Değişim (%)	Değer	Değişim (%)	Değer	Değişim (%)	
Ocak-Mayıs	2017	64 251		89 147		- 24 896		72,1
	2018	69 309	7,9	104 511	17,2	- 35 202	41,4	66,3
Mayıs	2017	13 582		20 923		- 7 341		64,9
	2018	14 306	5,3	22 065	5,5	- 7 759	5,7	64,8

ayında yine yüzde 5,3'lük bir artış açıklanmış durumda. Ama ithalat yine daha fazla artmış. Hem miktar olarak hem de oran olarak. Çünkü Türkiye'deki üretim ithalata bağımlı. Üretim dışarı sattığımız malları dışarıdan ithal ettiğimiz ara malları üretiyoruz. İhracatın ithalata karşılama oranı 2017 Ocak-Mayıs ayında yüzde 72,1 iken bu yıl yüz-

de 66,3'e düşmüş. Mevcut iktidarın aradaki farkı kapatmak için dış borçlanma ve yabancı sermayeye Türkiye'de cennet vaat etmekten başka bir seçeneği yok.

Bu durumda yabancı sermaye her türlü vergi indirimini de kapar, yüksek faizle kârına kâr da katar. Hızını alamaz bugün olduğu gibi ülkeye ekonomi bakanı atamaya

da kalkar. Tüpraş'ı satan, KİT'leri (Kamu İktisadi Teşebbüsleri) özelleştiren Erdoğan ve AKP iktidarı bu politikaların sonunda devleti ekonomide tamamen sıfırladı. Enerjide dışa bağımlı bir ekonomide bugün 54 milyar lira cirosu, 5 milyar lira da net kârı olan Tüpraş'ı Koç ve yabancı ortaklarına peşkeş çeken iktidar ne bir enerji politikası güdebilir

ne de cari açıkla mücadele edebilir. Ekonomiyi yabancı sermayenin kaprislerine terk etmiş durumdadır.

Çözüm bellidir: Dış ticarete devlet tekeli! Tüpraş ve Petkim derhal olmak üzere kilit sanayilerin işçi denetiminde kamulaştırılması! Kamu mülkiyeti ve devlet yatırımları temelinde ithalata bağımlılığı azaltacak bir sanayi planlaması!

Türkiye neden Suriye'den patates ithal eder duruma düştü?

Halkın temel gıda maddelerini oluşturan, yemeklerin vazgeçilmez ikilisi soğan ve patates fiyatları bir anda 5-6 liraya kadar yükseldi. Patates ve soğan fiyatlarındaki artış işçi ve emekçinin bütçesini doğrudan etkiledi. Patates fiyatlarını düşürmek için Türkiye, Suriye'den ithalat yapma kararı aldı.

Ekonomide patates, soğan gibi ürünlere "fakir mallar" (giffen malları) denir. Bu ürünlerin fiyatı arttıkça tüketimleri de artar. Çünkü yoksul halkın sofrasında büyük yer tutan bu ürünlerin pahalalanması hanenin daha da yoksullaşması anlamına gelir. Bu durumda halk başka giderlerinden kısıntı yapmaya başlar. Örneğin patates yeme-

ğine 100 gram kıyma koyuyorsa, tencereden kıymayı çıkarır, daha fazla patates ve soğan doğrar.

Patates ve soğan fiyatlarının bir anda artışının sebebi ise tarımın piyasa anarşisine teslim edilmesidir. Aslında bu dönem gördüğümüz aşırı pahalalanma maddelerinin bir yüzüdür. Türkiye dönemselsel olarak, patates fiyatlarının aşırı düştüğü ve çiftçinin maliyetini bile karşılayamadığı için çuval çuval patatesleri yollara döktüğüne şahit olmaktadır. Örneğin 2015 yılında da patates fiyatları 5 liraya dayanmış ertesi yıl tarlada kilosu 20 kuruşa düşen patatesler sokaklara dökülmüştü. Sonrasında para etmediği için çiftçi patates ekmedi, 2015'ten 2017'ye gelinir-

ken patates üretilen alan 100 bin hektar azaldı. Bu plansızlık devam ederse önümüzdeki yıl tekrar yollara dökülen patatesler görebiliriz.

Tarımdaki bu fiyat dalgalanmaları en çok, bir takım araçlara para kazandırıyor. Stokçuluk yaparak voleyi vuranlar elbette ki büyük meblağlar kazanıyor. Ancak hükümetin her seferinde suçu spekülâtörlerin üstüne atması inandırıcı değil. Devlet, tüm bunları engellemek, çiftçiyi ezdirmemek halkı doyurmak için var. Yaşanan fiyat artışlarından da Türkiye'nin Suriye'den patates ithal eder duruma düşürülmesinden de birinci derecede hükümet sorumlu. Aynı hükümet gelecekte de patates üreticisinin zarar edip,

tefecilerin eline düşmesinden, sokaklara atılan patateslerin israf olmasından sorumlu olacak.

Mazot, gübre ve diğer maliyetleri artan çiftçiler, tefeci bankaların boyunduruğu altında ayakta kalma mücadelesi veriyor. Hangisi para eder diye her sene bir üründen diğerine dönüp duruyorlar. AB uyum süreci, gümrük birliği derken devlet tamamen tarımı piyasaya terk etti. Sonuç ortada. Hem çiftçi kaybediyor hem de

işçinin sofrasındaki ekmek küçülüyor.

Yapılması gereken bellidir: Türkiye, tarımsal destek politikalarını uygulayabilmek için AB ve Gümrük Birliği boyunduruğundan kurtulmalıdır. Büyük toprak sahiplerinin topraklarının kamulaştırılması, devlet çiftliklerinde işçi ve emekçi halkın ucuz ve nitelikli beslenmesini hedefleyen, planlı bir üretim (tarım ve hayvancılık) yapılması gerekmektedir.

Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi ile neler değişti?

16 Nisan'da Anayasa ve yönetim sistemi değişikliğini öngören 18 maddelik teklif, referandum ile halk oylamasına sunulmuş, referandumdan evet sonucu çıkmıştı. Değişiklik istenen maddeler milletvekili sayısından milletvekili seçilebilme yaşına, bakanları denetleme yetkisinden meclisin toplantıya çağırılma usulüne ve en önemlisi yönetim sistemi-ne dair birçok değişikliği öngörüyordu.

Referandum sonucunun hemen ardından Cumhurbaşkanının bir siyasi partiye üye olabilmesi, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun adının Hakimler ve Savcılar Kurulu olarak değiştirilmesi gibi maddeler uygulamaya konuldu. Meclisteki milletvekili sayısı, milletvekili seçilebilme yaşı gibi maddelerin yürürlük tarihi olarak, TBMM ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerine ilişkin takvimin başladığı tarih belirlendi. Yeni yönetim sistemi ve meclisin yetkisine dair değişikliklerin uygulamaya konulması için ise genel seçimlerin yapılması gerekiyordu. 24 Haziran'da yapılan genel seçimden cumhur ittifakı ile Erdoğan galip çıktı. Bu seçimin ardından yürürlüğe girmemiş değişikliklerin uygulanması için hazırlıklar da hızla başladı. Peki bu değişiklikler neler?

Başbakan gitti devletin başı geldi

Türkiye'de yasama meclis, yürütme Cumhurbaşkanını, Başbakan ve Bakanlar Kurulu, yargı ise mahkemeler eliyle yürütülmekteydi. Bu kuvvetlerin birbirinden bağımsız olması, yasanın yürütmeyi denetlemesi esastı. Ancak cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi adıyla anılan yeni sistemde bu durum önemli ölçüde değişti.

Yeni sistemde başbakan ve bakanlar kurulu olmayacak. Başbakanın görev ve yetkilerini, bundan böyle devletin başı sıfatıyla Cumhurbaşkanı yerine getirecek. Yani yürütme yetkisi artık cumhurbaşkanında. Cumhurbaşkanı kendi yardımcılarını ve bakanları atayacak.

Cumhurbaşkanı kararname çıkarabilecek

Son seçimde Cumhurbaşkanı seçilen Erdoğan artık yürütmeye ilişkin konularda Cumhurbaşkanlığı kararnamesi çıkarabilecek. Bu demektir ki Cumhurbaşkanı da, aslında meclisin yetkisinde olan yasama yetkisini kararname çıkararak kullanabilecektir. Kararname çıkarma yetkisinin yürütmeye ilişkin konularla sınırlanmış ve Anayasa'ya aykırı olmayacak şekilde kullanılacağı düzenlenmişse de bu hususlar denetimden uzaktır. Bu, OHAL döneminde çıkan kanun hükmünde kararnamelerle kanıt-

lanmıştır. Zira çıkarılan kanun hükmünde kararnameler Anayasa'nın 121. Maddesi uyarınca olağanüstü halin gerekli kıldığı konularla sınırlı olmak zorundaydı. Buna rağmen bu sınırlamalar çok kez aşılmıştır. Kış lastiğinden varlık fonuna kadar OHAL gerekçesiyle ilgili olmayan çok sayıda KHK çıkarılmıştır. KHK'lar böyle iken Cumhurbaşkanlığı kararnamelerinin sınırlar içerisinde kalacağını düşünmek saflık olur.

Meclis Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle aynı konuda kanun çıkarırsa kararname hükümsüz hale gelecek. Bu her ne kadar Erdoğan'ın yetkisini sınırlandıracak bir hüküm gibi görünse de mecliste bulunan siyasi partilerin koltuk dağılımına bakılırsa, meclisin Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle çelişecek bir kanun çıkarma olasılığının düşük olduğu görülecektir.

Üst kademe kamu yöneticilerini cumhurbaşkanı atayacak, görevlerine son verecek

Müsteşarlardan daire başkanlarına, büyükelçilerden kaymakamlara kadar birçok üst kademe kamu yöneticisini artık cumhurbaşkanı atayacak ya da görevlerine son verecek. Kimlerin üst kademe kamu yöneticisi kapsamına girdiği ise henüz net değil. Çünkü ne Anayasa'da ne de yürürlükte olan başka bir kanunda üst kademe kamu yöneticileri diye anılacak olanların kimler olduğu yazılmış. Buradaki boşluk, Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile doldurulacaktır. Dolayısıyla Erdoğan kendi çıkardığı kararname ile kimlerin üst kademe memur olduğunu belirleyecek, belirlediklerini atayacak beğenmezse yine kendisi bunların görevine son verecektir.

Cumhurbaşkanına verilen bir diğer yetki de olağanüstü hâl ilanı. Değişiklikten önce olağanüstü hâl ilan edilebilmesi için Bakanlar Kurulu Cumhurbaşkanı başkanlığında toplanmalı, Milli Güvenlik Kurulu'nun da görüşü alınmalıydı. 15 Temmuz'dan bu yana sırf prosedür yerine gelsin diye Bakanlar Kurulu'nu toplayıp ardından MGK'nın sözde görüşünü alan Erdoğan artık dilediği gibi OHAL ilan edebilir.

Bütçeyi de Cumhurbaşkanı yapacak

Önceki sistemde bütçe tasarısını başbakan başkanlığındaki hükümet meclise sunar, bütçe mecliste tartışılırdı. Emekçilerin hayatını doğrudan etkileyecek olan bütçe görüşmelerinde gerek kamuoyunun gerekse de sendikaların milletvekilleri aracılığıyla sınırlı da olsa bir baskısı

söz konusu olabilirdi. Artık bu mümkün değil. Şeker fabrikalarını dahi satan, eğitim ve sağlıkta özelleştirmeye hız veren AKP'li Cumhurbaşkanı Erdoğan, elbette emekçilerden yana bir bütçe değil her fırsatta güvence verdiği sermayedarların lehine bir bütçe hazırlayacaktır.

Cumhurbaşkanını kim yargılar?

Burada bir değişiklik yok, cumhurbaşkanını yine Yüce Divan sıfatıyla Anayasa Mahkemesi yargılayacak. Değişiklik nasıl yargılanacağı kısmında. Önceki sistemde cumhurbaşkanı vatana ihanetten dolayı TBMM üye tam sayısının en az üçte birinin teklifi üzerine, üye tam sayısının en az dörtte üçünün vereceği kararla suçlanabiliyordu. Rakamlarla açıklayacak olursak, TBMM üye tamsayısını 600 kabul edelim, Cumhurbaşkanının suçlanabilmesi için en az 200 milletvekilinin teklifi ve 450 milletvekilinin kararı gerekiyordu. Yeni sistemde ise 301 milletvekilinin vereceği önergeyle cumhurbaşkanı hakkında soruşturma açılması istenebilecek. Meclis önergeyi gizli oylama usulüyle oylayacak ve 360 oyla karar verebilecek. Soruşturma açılması durumunda meclisteki siyasi partilerin güçleri oranında kurulacak bir komisyon soruşturmayı yapacak. Komisyondan çıkan karar Genel Kurul'da görüşülecek. Ardından 400 vekilin gizli oyuyla cumhurbaşkanı Yüce Divan'a sevk edilebilecek. Bu uzun sürecin yanı sıra gizli oy kavrının artık sadece sözden ibaret olduğunu, mecliste kullanılan gizli oyların pek de gizli olmadığını düşünürsek cumhurbaşkanının Yüce Divan'a sevkinin pek de mümkün olmadığını söylemek yanlış olmayacaktır.

Yeni sistem yeni sınıf mücadelelerine gebe

Yeni sistemde meclis en önemli yetkilerini kaybetmiştir. Erdoğan Türkiye'yi bir anonim şirket yönetircesine Cumhurbaşkanı olarak yönetme yetkisine kavuşmuştur. Önceki sistemde de emekçi halkın hakları gasp edilmekteydi ancak şimdi bu daha da kolaylaşmıştır. Ancak bu sistemle birlikte yeni bir mücadele dönemi de açılmıştır. Giderek daha hissedilir hale gelen ekonomik krizle beraber, emekçi halkın ortak düşmanları da billurlaşmaktadır. OHAL kaldırılırsa da ülkenin fiili olarak aynı koşullarda yönetilmeye devam edeceğini görmeli, OHAL'de işgallerle, grevlerle, direnişlerle mücadele eden emekçilerin izinden devam etmeliyiz. Ekmeğimizi küçültenlere, emperyalizme hizmet edenlere; kadınları, Kürtleri, Alevileri ezenlere, gençliğin geleceğini karartanlara karşı sınıf mücadelesinde birleşmeliyiz.

Levent Dölek

Jandarmada tehlikeli dönüşüm

Türkiye'de ordunun profesyonelleşmesinde çok önemli bir eşik daha geçiliyor. Anadolu Ajansı'nın haberine göre 31 Temmuz 2019'dan sonra Jandarma Genel Komutanlığı bünyesinde askerlik görevini yapan er ya da yedek subay kalmayacak. Böylece tüm Jandarma teşkilatı profesyonelleştirilmiş olacak.

Jandarmanın profesyonelleştirilmesi, bir yönüyle de polisleştirilmesi anlamına geliyor. Somut olarak polis ve jandarma arasında her kademedeki personelin geçici görevlendirmesi de öngörülüyor. Bu, iki teşkilatın iç içe geçmesi demek. Bu sürecin en önemli adımı 15 Temmuz'dan sonra bir KHK ile Jandarma Genel Komutanlığı'nın (Sahil Güvenlik Komutanlığı ile birlikte) İçişleri Bakanlığı'na bağlanmasıydı. Ardından jandarma üniformaları değiştirildi. Tabiri caizse jandarmaya polis kıyafeti giydirildi.

Jandarmanın profesyonelleştirilmesi ve polisleştirilmesi, aynı zamanda ciddi anlamda siyasallaştırılması demek. Jandarmanın emir komuta zincirinin tepesinde, iktidar partisine mensup bir İçişleri Bakanı bulunuyor. 16 Nisan referandumuna eklenen bir madde ile seçim dönemlerinde tarafsız İçişleri Bakanı zorunluluğu ortadan kalktı. Eski dönemde seçimlere mevcut bakanın istifası sonrasında partisiz İçişleri Bakanı ile gidilirken son seçime iktidar partisinin bakanı ile gidildi. Bu bakanın partisi Süruç'ta silahlı seçim faaliyeti yaptı, bu partinin seçim başarısı bazı semtlerde adeta bir silahlı propagandaya dönüştü. Aynı bakan Diyarbakır Barosu'nu, tümüyle yasadışı şekilde PKK'nın cephe örgütü ilan etti. HDP Eşbaşkanı Pervin Buldan'ı telefon konuşmasında tehdit etti. Şimdi, asker cenazelerinde CHP il başkanlarının protokole alınmaması için talimat veriyor.

Şu anda jandarma saflarında askeri yükümlülüğünü yerine getirenler sadece AKP'liler ya da MHP'liler değil. CHP'li de HDP'li de var. Yani halk var. Profesyonelleştirme, jandarmayı halktan koparıyor. Tam profesyonelleşmiş jandarmaya asker alımı, AKP'nin memur alımında gözettiği kriterlerle gerçekleşirse, mezhepsel ve etnik olarak homojen bir askeri yapı kurulması tehlikesi ile karşı karşıyayız demektir. Bu jandarmanın çıplak biçimde bir iç savaş aygıtına dönüştürülmesi anlamına gelir. Son derece tehlikelidir. Bölücüdür. Kardeş kavgasına davetiye çıkartmaktadır.

Profesyonelleştirmenin halkla ilişkiler ve finansman ayağını ise yine bedelli askerlik oluşturacağı benziyor. AKP ve MHP anlaştı. Askerliği halk için ezaya çeviren yapı, gençlerin işsizlik sorunuyla birleşince bedelli askerliği bekleyenlerin sayısı oldukça fazla. Öyle ki bedelli askerlik etkili bir seçim yatırımı konusunda.

Bugün bir kez daha Devrimci İşçi Partisi dışında bedelli askerliğe ve profesyonel orduya karşı çıkılabilmek zor. Karşı çıkışımızın gerekçelerinin başında, bedelli askerliğin sınıfsal eşitsizliği derinleştirilmesi geliyor. Bir kez daha devlet halkına ya parayı ya canını diyor. Ama bir gerekçe daha var: Halkın bir bütün olarak görev yaptığı bir ordu, önemli dönüm noktalarında, paralı askerler ordusundan, profesyonel ordudan daha büyük bir ilerici potansiyele sahiptir.

Bugün ortaya konulan gelişme hiçbir şekilde kabul edilemez. Jandarmanın geçirdiği evrim, gelinen yer ve ortaya çıkan tehlikeler bu tutumumuzun ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Sungur Savran

İstibdad ile faşizmin dansı

Önce bir efsaneyi ortadan kaldıralım. Gerek taraftarlarının, gerekse akılsız düşmanlarının söylediğinden farklı olarak, bu seçim Erdoğan'ın zaferi, ama AKP'nin zayıflamasıyla falan sonuçlanmadı. Hem Erdoğan, hem de AKP zayıfladı. Erdoğan'a verilen yüzde 52 küsur oy sanki kendi taraftarlarınca verilmiş gibi konuşuyor bunu söyleyenler. Şayet Devlet Bahçeli, MHP'ye oy kullanan yüzde 11'e Erdoğan'a oy verme çağrısı yapmamış olsaydı, Erdoğan yüzde 52'yi zor bulurdu!

Açık söyleyelim, hatta abartalım ki hata payı kalmasın: 24 Haziran seçimleri, Erdoğan ve AKP açısından neredeyse bir ikinci 7 Haziran'dır! Oyların dili çıplak: 7 Haziran'da AKP yüzde 40,9 oy almıştı. 24 Haziran'da (bir önceki 1 Kasım genel seçimine göre tam 7 puan yitirerek) yüzde 42,5 aldı. 7 Haziran ile 24 Haziran arasında iki puan fark bile yok! Bu oylar. Sonuç da aynı: 7 Haziran'da AKP 2002'den sonra ilk kez mecliste çoğunluğu yitirmişti. 24 Haziran'da aynı şey ikinci defa oldu.

Demek ki, Erdoğan ve AKP seçimden büyük bir zaferle çıkmadı, tam tersine ciddi bir zayıflama yaşadı.

Ama diyalektik somuttur. 24 Haziran'ı 7 Haziran'dan ayıran dev önemde üç faktör var. Birincisi, Bahçeli ve MHP 7 Haziran'da şöyle ya da böyle Erdoğan'ın ve AKP'nin karşısındaydı. İkincisi, meclis eski meclis değil. Kolu kanadı koparılmış, kuşa dönmüş bir meclis. Buna karşılık, MHP'nin oylarıyla da olsa sonuç olarak seçilmiş olan Erdoğan, muazzam güçlendirilmiş bir yürütmenin tepesinde ülkeyi tek başına yönetebilecek bir kuvvete sahip. Üçüncüsü, 7 Haziran'ın ardındaki gerçek dinamik olan halk hareketlerinin soluğu çoktan tükenmiş durumda.

Hukuku aşırı önemseyenler için Erdoğan'ın yetkileri önümüzdeki dönemde Türkiye'yi tartışmasız bir tek adam rejimi haline getirmesi bakımından yeterli görünebilir. Biz bu yetkileri ve onu kullanacak olan politikacının özelliklerini önemsemiyor değiliz elbette. Ama yukarıda 24 Haziran'ı 7 Haziran'dan ayırdığımız söylediğimiz faktörlerden diğer ikisi çok daha belirleyici. Halkın mücadele dinamiklerine sonra dönmek üzere, şimdi kısaca Bahçeli-MHP faktöründen söz edelim.

Kimileri, politika sadece oyla yapılmış gibi Bahçeli'nin yüzde 11'i naylon deyip duruyor. Çok ikna edici değil ama varsayalım öyle. Bu, Bahçeli'nin bugün elde ettiği konumu, hele hele faşizmin pazarlık gücünü değiştirir mi? Öyle bir seçimden çıktık ki, bir faşist partimiz vardı, şimdi ona bir de yüzde 10'luk oyu olan bir "küçük kardeş" geldi. 2018 seçimlerinin galibi, faşizmdir. Önümüzdeki dönemde yaşanacak gelişmeler bu faktörün göz önüne alınmaması halinde öngörülemez ve istibdada muhalefet etme azmiyle ve enerjisiyle dolu olduğu görülen milyonlar geleceğe hazırlanamaz.

Seçim sonrasında ortaya çok berrak bir tablo çıkmıştır. Tehdit, Türkiye'de politikanın bir numaralı aracıdır. Seçim gecesi Sultangazi'de yaşanan silah atma olayları kendi başına o kadar önemli değildir. İstanbul'un başka yerlerinde de yaşanmıştır. Esas önemli yanı bunların 15 dakikalık bir video belgeseli haline getirilerek, "kadın erkek herkes silahlanmış durumdayız, sorun yok" üst sesi eşliğinde internet aracılığıyla bilinçli biçimde servis edilmesidir. Bu, Muharrem İnce'nin 50 bin avukata çağrısına, iç savaş cevabıdır.

Devlet Bahçeli'nin gazetelere verdiği ilanda tek tek gazetecilerin adlarını sayması bir tehdittir. Buna Bahçeli'nin seçim öncesinde hapishanede ziyaret ettiği Alaattin Çakıcı'nın "Ömrümdede zarar vereceğim adama hep önceden haber verdim!" ibaresinin de yer aldığı ve Karar gazetesinin sahibi ve altı gazetecisini tehdit ettiği mesajını katmak gerekir.

İktidarın üçüncü bir ortağı var: meclise oğlunu sokan, hükümette İçişleri Bakanı Süleyman Soylu aracılığıyla temsil edilen Mehmet Ağar. Onun ekürisinden yetişmiş Soylu'nun son günlerde tehdit etmediği mi kaldı?

Ne mi yapmalı? Önce ne yapmamalı? Seçim biter bitmez yerel seçim konuşmamalı! Artık öğrenilmeli ki, seçim tek başına hiçbir şeyin çözümünü değildir. "Adalet yürüyüşü" ve Maltepe mitinginden heyecanlanıp kurtuluşu CHP'den beklememeli. Hele hele bunları Gezi ile karşılaştırmamalı. Ayıptır. Halkın muazzam bir inisiyatif gösterdiği, CHP'nin ise uzak durup karşısında yavaş yavaş massetme taktiklerine başvurduğu o müthiş olayı CHP'nin seçim aygıtının manevralarıyla karşılaştırmamalı. Ama aynı zamanda Gezi'nin eski biçimiyle soluğunu yitirmiş olduğunu kendimizden saklamamalı.

Ne yapmalı? Tehdit politikasının önemini kavramalı. Emperyalizmden medet ummaktan vazgeçerek ona karşı mücadelenin Türkiye halkıyla birleşmenin de yolu olduğunu anlamalı. Seçim ya da değil, sosyalizmin sesini birleşik bir cepheyle ifade etmesi için adımlar atmalı. En çok da işçi sınıfını ve emekçileri örgütlemeli, örgütlemeli, örgütlemeli. Ekonomik kriz bunu bir misli önemli ve olanaklı kılıyor.

Faşizm de, istibdad da, bazıları unutmuş olabilir, sınıf sorunlarıdır.

26 Haziran DİP Politbüro Bildirisi

24 Haziran dersleri ve sınıf mücadelesi için perspektifler

24 Haziran seçimlerinde Erdoğan'ın ilk turda Cumhurbaşkanı olarak seçilmesi, AKP ve MHP'nin oluşturduğu Cumhur İttifakı'nın 344 milletvekili ile meclis çoğunluğunu elde etmesi istibdad cephesinin seçimden galip çıktığını gösteriyor. Bu sonuçlar Türkiye'de Cumhurpatronluğu sisteminin kurumsallaşmasında önemli bir mihenk taşı olacaktır. Erdoğan çokça savunduğu gibi Türkiye'yi ortağı Bahçeli ve MHP ile birlikte bir anonim şirket gibi yönetmenin olanağına kavuşmuştur. Türkiye'nin tekeli sermayesi yürütmenin tek elde toplanmasının yaratacağı olanaklardan faydalanmak isteyecektir. TUSİAD yürütme gücünün sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanılması için derhal bir bildiri yayınlarak iktidara yol haritasını çizmiş bulunmaktadır. NATO Genel Sekreteri Stoltenberg de Erdoğan'ı ilk tebrik edenler arasındaydı. Emperyalizm, coğrafi açıdan stratejik öneme sahip olan çok önemli bir müttefik olarak gördüğü Türkiye'den yeni hizmetler bekliyor. Emperyalistler açısından yeni sistemin en önemli artışı ise Erdoğan'ın emperyalizme hizmet ederken 1 Mart tezkeresi gibi yol kazalarına uğrama olasılığının artık daha az olması.

Adil ve eşit koşullarda bir seçim olmamıştır

Her şeyden önce, bu sonucun çıkmasındaki en belirleyici faktörün OHAL ve istibdad cephesinin tüm devlet olanaklarını sonuna kadar kullanması olduğu açıktır. 16 Nisan referandumunda da etkili olan bu faktör, bu seçimlerde daha yoğun bir şekilde kendini göstermiştir. Doğan'ın satılmış medyası da yeni patronuyla birlikte tümüyle istibdad cephesinin hizmetine koşulmuştur. HDP kadroları tutsak edilmiştir.

Erdoğan tüm koşulları kendi lehine tanzim ettikten sonra Bahçeli'yle birlikte baskın bir seçim tarihi belirlemiştir. CHP, baskın seçim açıklamasına "hodri meydan" dediği anda kaybetmeye başlamıştır. Tüm bu süreçte İyi Parti ve HDP de CHP'nin tutumunu benimsemiştir. Muhalefet, bir bütün olarak, sopalı bir seçimi, sandıkların halktan kaldırılmasını baştan kabullenmiştir. Bunu seçim kanunlarının KHK'larla geçirilmesini sineye çekmek izlemiştir. Propaganda süreci istibdad cephesinin Suruç'ta olduğu gibi silahlı saldırılı seçim faaliyeti yapabildiği, muhalefetin bildirimlerinin bile illegal muamelesi gördüğü bir ortamda geçmiştir. CHP, İyi Parti ve Saadet Partisi çalışmaları bile saldırıya uğrarken HDP tam bir kuşatma altında çalışmak zorunda bırakılmıştır. Bu silsilenin sonu seçim akşamı Kılıçdaroğlu'nun ortadan kaybolması, Muharrem İnce'nin utanç verici bir teslimiyet tutumuna girmesidir. Akşener ve Karamollağlu da gece boyu ortada görünmemiştir. Tüm bunların olacağını bile bile "hodri

meydan" demişler ve sonuca da razı olmuşlardır. Düzen partilerinin bu tutumu bir şeyi değiştirmez. Seçim günü yaşanan usulsüzlük, zorbalık, hile ve hırsızlıkların ötesinde başından sonuna ele alındığında 24 Haziran seçimleri kapitalist düzenin kendi ölçülerinde dahi adil bir seçim olmamıştır. Adil ve eşit seçimlerde sonuçların çok farklı olabileceği asla akıllardan çıkarılmamalıdır.

İstibdad cephesinin görece başarısı

Bu koşullar altında istibdad cephesinin galibiyetinin görece olduğunu ve içinde önemli zaaf barındırdığını da tespit etmek gerekir. AKP'nin tek başına meclis çoğunluğunu elde edememiş olması ve 295 milletvekilinde kalması bu zaafın başında geliyor. Bu, Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı kararlamalarını sonuna kadar kullanması ve meclisi baypas etmesi için yeterli bir sayı olarak görülebilir. Bu kararlamaları boşa düşürecek yasal düzenlemelerin yapılması için AKP dışındaki tüm partilerin fire vermeden birlikte hareket etmesi gerekiyor ki bu çok zor. Öte yandan Erdoğan meclisten yasa geçirmek istediğinde mutlaka MHP'nin desteğine ihtiyaç duyacak. AKP ve MHP arasında şu ya da bu sebeple kara kedi girerse Erdoğan'ın diğer partilerden en az 6 milletvekilinin desteğini alması gerekecek. Saadet CHP listelerinden sadece 3 milletvekili çıkarabildi. Meral Akşener'in İyi Parti grubunun başında bulunmaması ve parçalı bir yapıya sahip olması, bu partiyi Erdoğan'ın B-C planları açısından

öne çıkarıyor.

AKP yüzde 41,8 oy ile 1 Kasım seçimlerinin (yüzde 49,5) neredeyse 8 puan gerisinde kaldı, 7 Haziran'da aldığı 41'in ise pek az üstüne çıkabildi. Erdoğan'ın oyu ise bir önceki Cumhurbaşkanlığı seçiminin sadece 1 puan üstünde. Ancak geçtiğimiz seçimde Ekmeleddin İhsanoğlu'nu destekleyen MHP'nin bu seçimde Erdoğan'ı çatı aday olarak benimseyişi unutulmamalı. Dolayısıyla gerek AKP gerekse de Erdoğan'ın desteğinde bir artma değil azalma olduğu görülüyor. Bu azalışta istibdad rejiminin baskısı ve ekonomik sorunların etkili olduğu söylenebilir. Ancak bu etki Erdoğan'ı ve AKP'yi, iktidardan uzaklaştıracak kadar geriletmedi. Özellikle ekonomide Türk lirasının değer kaybetmesi ve artan hayat pahalılığı, zamana yayılan bir yoksullaşma etkisi yarattığı için, AKP seçmeninin tercihini kökten etkilemedi. Erdoğan'ın uzun süre yüksek faize direnmesi, seçim için kamu harcamalarını arttırması ve başta inşaat sektörü olmak üzere şirket iflaslarını ertelemesi, derhal kitlesel bir işsizlik dalgasının oluşmasını engelledi. Bir baskınla 24 Haziran'ın seçilmesinin AKP ve Erdoğan'a en büyük katkısı da bu oldu. Ama bunun anlamı aynı zamanda Türkiye'nin krizi ertelendiği için gelecekte daha da ağır yaşamasıdır. Türkiye ciddi bir kemer sıkma dönemini, ekonomik küçülmeyi ve kitlesel işsizliği seçimlerden önce yaşamadı, Erdoğan'ın Cumhurpatronluğu altında yaşayacak. İşçi ve emekçilerin bir bölümü Erdoğan'a ve AKP'ye oy verdiğine pişman

olacak, ama ne yazık ki bu fayda etmeyecek.

Burjuva muhalefetinin sefaleti

Bu noktada AKP-MHP'nin en önemli avantajı kendisinin zayıf karnı olan ekonomide, Millet İttifakı ve HDP'nin aldığı tutum olmuştur. Erdoğan'ı Merkez Bankası'nın bağımsızlığına müdahale etmesi, piyasaya inatlaşması dolayısıyla eleştiren ve TÜSİAD çizgisinin dışına tek adım dahi çıkmayan bu muhalefet eksenini, AKP-MHP'nin karşısında bir alternatif oluşturamamıştır. Erdoğan'ın güçlü yanlarından biri ise demagogik söylemlerle kitleleri kendisinin emperyalizme ve Siyonizme karşı olduğuna inandırmasıdır. Gerçek bunun tam tersi olsa da, ABD, AB, NATO çizgisindeki muhalefet eksenini, Erdoğan ve mütteliklerinin ikiyüzlü politikasını teşhir etme kabiliyetinden yoksundur. Millet İttifakı'ndan HDP'ye uzanan muhalefet eksenini tam tersine emperyalizm yanlısı söylem ve tutumları ile geniş kitleler nezdinde antipati ve yer yer öfke uyandırmışlardır.

Bu koşullar altında Muharrem İnce'nin meydanlarda gösterdiği performans ve Erdoğan'la girdiği polemikler sadece CHP tabanını konsolide etmiş, zaten CHP'ye oy verecek olan kitleyi motive edip meydanlara taşımış, İyi Parti ve HDP seçmeninden oy devşirebilmiş ama daha önceki referandum ve seçimlerde kendini gösteren demografik sınırların ötesine taşamamıştır. Muharrem İnce'nin performansı sık sık övülse de, CHP'nin oy oranından çok yüksek bir teveccüh görmüş olsa da neticede Muharrem İnce ile Meral Akşener'in oylarının toplamının 2014 yılında Ekmeleddin İhsanoğlu'nun aldığı oy oranı ile aynı olması (yüzde 38) son derece çarpıcıdır. 2014'te MHP seçmeninden Erdoğan'a bir kayış olduğu biliniyor. Bu seçimde bu oylar doğrudan Bahçeli'nin yönlendirmesiyle Erdoğan'a gitti. Öteden beri Erdoğan'a çok daha mesafeli ve muhalif olan MHP seçmeni ise bu seçimde Akşener'e oy verdi.

CHP'nin Ekmeleddin için sandığa gitmeyen seçmeni Muharrem İnce'yi daha fazla benimsedi. 2014'te yüzde 74'te kalan katılım oranı bu seçimde yüzde 88'e çıktı. Ama yine de İnce ve Akşener'in toplam oy oranı Ekmeleddin İhsanoğlu'nu geçemedi. Demek ki Ekmeleddin İhsanoğlu tercihinin tam zıddı olarak addedilen Muharrem İnce yine hemen hemen aynı kitlenin oyunu alabilmiştir. Bugün belki CHP seçmeni İnce'ye oy atarken çok daha motive bir şekilde sandığa gitmiştir. Ancak "Erdoğan gitmeli" deyip ekonomi ve dış siyasetin ana hatlarında Erdoğan'la aynı burjuva programı savunmanın sonucu son derece benzer olmaktadır. AKP ve MHP seçmeni kitleler mevcut iktidar politikalarından memnun olmasalar da kendilerine karşıt gördükleri kimliklerin siyaseti ile karşılaştıklarında kendi kimlikleri etrafında konsolide olmaktadır. Örneğin Akşener'in

ve Karamollaoğlu'nun CHP ile ittifak kurması bu kesimleri Millet İttifakı'na doğru çekmemiş tersine Akşener ve Karamollaoğlu'nun sorgulanmasına yol açmıştır. Sol da benzer bir ruh hali daha önce "yetmez ama evetçi" kişi ve gruplara karşı gelişmişti. AKP-MHP seçmeni, CHP ile ittifak kurarak Erdoğan "gitmeli" diyenlere karşı kendilerinden gördükleri Erdoğan için "gitmemeli" tavrını tercih etmektedir.

Sosyalistler burjuva muhalefetinden kopamadı

Burjuva siyasetinin bu kısır döngüsünün aşılması elbette sınıf siyaseti ile mümkündür. Grevlerde, işgallerde günbegün patronlarla verilen mücadelede yani sınıf çıkarları temelinde yan yana gelebilen ve birlikte mücadele edebilen insanlar, kimliklerin öne çıktığı burjuva siyasetinde birbirlerinin tam karşısında konumlanabilmektedir. Bunu aşacak sınıf siyasetini ancak sosyalistler hayata geçirebilir. Ancak, sosyalist parti, grup ve oluşumların büyük çoğunluğunun HDP'ye iltihak ettiği, önce ikinci turda Muharrem İnce'ye verilebilir diyerek başlayıp sonra CHP mitinglerine koştuğu bir ortamda bunun mümkün olması beklenemezdi. Sosyalistlerin çoğunluğu seçim aritmetiğini temel alıp olasılık hesapları yapmak dışında hiçbir şey söylemedi. Tam tersine CHP ve HDP, TÜSİAD huzuruna çıkarırken sustu; NATO ve emperyalizm

tedir. Bu olgu seçim kampanyası sürecinde MHP ve AKP arasındaki gerilimin temelini oluşturuyor. Meral Akşener'in aldığı oyun, lideri olduğu İyi Parti'den 2,5 puan daha düşük alması, CHP ile bir oy geçişkenliği içinde olduğunu göstermektedir. Sonuçta AKP ve CHP, faşizmi sırtlarında taşıyarak, Türkiye siyasetinde son derece etkili ve tehlikeli bir noktaya getirmiş bulunmaktadır. Bu manzara karşısında, 2010 referandumunda MHP'nin de "hayır" demiş olduğunu göz ardı ederek yüzde 42'yi bir bütün olarak demokratik muhalefetin hanesine yazan solun ayrılmazlığı, HDP'nin ve Demirtaş'ın, Millet İttifakı'nı, demokrasi ittifakına çevirme önerisiyle sürmektedir. Türkiye solu her türlü baskı takarken anti-faşist reflekslerini giderek yitirmektedir ve bunun son derece vahim sonuçlarının olacağına şüphe yoktur. Bugün burjuva demokratik önyargılarla felç olmayan zihinler, İyi Parti'nin milletvekili sayısını muhalefetin değil koyu gericiğin hesabına yazacaktır. AKP, MHP ve İyi Parti'nin toplam 387 oyu vardır ve bu rakam HDP'nin dokunulmazlıklarını kaldırmayı ya da idamı yeniden getirmeyi öngören anayasa değişikliklerini referanduma götürmek için gereken 360 sayısının üzerindedir. Bu koşullar altında Demirtaş'ın Millet İttifakı'nı demokrasi ittifakına dönüştürme önerisi ve bunu makul karşılayan solun hali en

3, Ankara'da 2 puana yakın arttı. Bu tabloya HDP seçmeninin önemli bir bölümünün Muharrem İnce'ye yönelmesini de eklemeliyiz. Parti ile Demirtaş arasındaki farkı açıklayan faktörlerden biri de budur. HDP'nin muhalefet açısından siyasi bir merkez olma özelliği yok olurken temsil ettiği oy potansiyeli dolayısıyla burjuva siyasetenin aritmetik hesaplarında bir faktöre indirgenmesi tehlikesi gündemdedir.

Türkiye'de sosyalistler sınıf politikası izledikleri takdirde çok şeyi değiştirebilirler. 24 Haziran bunu, tersinden göstermiştir. HDP'ye iltihakın, CHP'den umutlanmanın, sınıf siyaseti yerine seçim aritmetiğini ikame etmenin, sosyalistleri etkisiz eleman haline getirdiği net bir şekilde görülmüştür. Söзде "Adalet Yürüyüşü"nden ve Maltepe mitinginden beri kendini akıllı, Marksistleri ise körçesine doktriner görmek ve göstermek için Kılıçdaroğlu'nun ve İnce'nin peşinde hayali çözümlere yönelenlerin seçim bittiğinde şimdi "bu halk" teranelerine başlamaktan başka yolu yoktur. Marksistler ise bu seçimi sınıf mücadelesinin geniş stratejik sorunları çerçevesinde ele almıştır. Halktan şikâyet etme gibi onulmaz bir illete yakalananlara ise, büyük Marksist sanatçı Brecht'in başka bir bağlamda önerdiğini hatırlatmaktan başka çare yoktur: Siz gerekiyorsa bu halkı feshedip yerine yeni bir halk seçin!

gerekliliği ortadadır. Sosyalistler ya bunun gereğini yapacaktır ya da silinip gidecektir.

Devrimci İşçi Partisi'nin tutumu ve çağrısı

Devrimci İşçi Partisi olarak başından itibaren bu tehlikeye işaret ettik. Meclise kimin gönderileceğinden daha önemlisinin, meclisin zincirlerinin kırılması olduğunu söyledik. Hürriyet için zincirsiz Kurucu Meclis dedik. Burjuvaziden ve emperyalizmden bağımsız bir siyasetin çağrısını yaptık. Bu doğrultuda bir sosyalist cumhurbaşkanı adayı çıkartılması için ısrarcı olduk. Ne yazık ki bunda başarılı olamadık. "Patron partilerine, işçi düşmanlarına, NATO, ABD, AB ve İsrail dostlarına oy yok" diyerek geçersiz oy çağrısı yaptık. Sınıf siyaseti ve anti-emperyalist bir politik hat ile işçi ve emekçilere ulaşmaya, başta AKP ve MHP olmak üzere burjuva siyasetini teşhir etmeye çalıştık. İkinci tur olasılıkları üzerinden sosyalist saflarda CHP ve İnce propagandası yaygınlaşırken, tüm adayların çekilmesini ve Erdoğan'ın referanduma götürülmesini savunduk. Seçim gündemini iskalamadan siyasi hattımızı ortaya koymaya çalıştık, düzen partilerinin ve emperyalizmin hegemonyasındaki muhalefet akıntısına karşı kürek çektik. Sandıkların kapandığı an, saat tam 17:00'de ekonomik krize ve emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin gereğini vurguladığımız, proleter laikliği savunduğumuz ve mücadele çağrısı yaptığımız bir bildiri yayınladık. Şimdi sermayeye, emperyalizme ve istibdada karşı bu mücadeleyi diğer sosyalist güçlerle birleştirme ve büyüme zamanıdır.

Sosyalistlerin siyasetleri sandıkla başlamaz, sandıklar kapanınca da bitmez. Tam tersine işçi ve emekçilerin hayati sorunları, burjuva siyasetinin çıkmazları sosyalistleri göreve çağırır. 24 Haziran'ın derslerini doğru çıkartmalıyız. İstibdada karşı halkın dinamizmi ve oylarına sahip çıkışı takdire şayandır: Geniş kitleler biraz nefes alabilir miyiz umuduyla, gerçekçi olduğunu düşünerek düzen siyasetinin ve siyasetçilerinin arkasına düşmüştür, ancak nefes almak için düzen siyasetinden kopmak ama daha da önemlisi örgütlenmek gerekmektedir. Sandıklar kapanmış yeni bir sınıf mücadelesi dönemi açılmıştır. İstibdadı sınıf mücadelesiyle yeneceğiz, sınıf mücadelesiyle sandıkta ve meydanlarda istibdadı tepki gösterenlerle bugün iktidara oy vermiş de olsa ekonomik krizin faturasını ödemek istemeyen emekçi milyonların birleşmesini sağlayacağız. Bu birliğin harcı anti-emperyalizm olacaktır ve istibdadın demagogisi işlemez hale gelecektir. İstibdada karşı hürriyeti kazanacağız! Türkiye'yi işçi ve emekçilerin nasırlı elleriyle yeniden kuracağız! Devrimci İşçi Partisi, bu mücadelede tüm işçileri, emekçileri ve gençleri saflarına çağırılmaktadır.

karşıtlığını unuttu; ekonomide liberal eleştirileri farklı bir jargonla tekrar etmekten ileri gitmedi. Çok sayıda sosyalist ismin meclise taşındığı ama sosyalist siyasetin sıfırlandığı bir seçim süreci yaşandı. Sosyalistler "Erdoğan gitmeli" cephesinin belki de en kararlı unsuruydular. Ancak sosyalist bir tutum almadıkları için Erdoğan'ın galibiyetine istemeden katkı sunmuşlardır.

Faşist oylara dikkat!

24 Haziran seçimlerinin en önemli sonuçlarından biri, faşist MHP ile akrabası İyi Parti'nin toplam oylarının, yüzde 20'yi aşmasıdır. MHP, içinden yüzde 10'luk bir İyi Parti çıkmasına rağmen 1 Kasım seçimlerindeki oy oranını büyük oranda korumuştur. AKP ve Erdoğan'ın iktidara tutunmasında da MHP'nin bu direnci son derece belirleyici olmuştur. MHP, şehirlerde İyi Parti'ye kaybettiği oyu AKP'den telafi etmiş görünmek-

hafif deyimle trajiktir.

HDP geriliyor, iltihak eden sosyalistler sıfırlanıyor

Selahattin Demirtaş tutuklu olduğu halde aday olmuş ve tüm baskılara rağmen yüzde 8,4 oy oranına ulaşabilmiştir. Demirtaş'ın ve onun nezdinde Kürt halkının uğradığı haksızlığa karşı bu kendi başına bir başarı olarak görülebilir. Öte yandan Kürt hareketinin bir gerileme içinde olduğu da aşikârdır. HDP'nin Kürt illerindeki oyu 1 Kasım seçimlerine göre önemli boyutlarda ve yaygın biçimde düşmüştür. Diyarbakır'da 6 puan, Van'da 5 puan, Tunceli'de 3 puan, Iğdır'da 7 puan, Ağrı'da 4 puan, Mardin'de 8 puan azalan HDP oyları Hakkâri'de 11 puan, Şırnak'ta 13 puan geriye düşmüştür. HDP'nin büyük şehirlerde oyunu arttırdığı görülüyor. Bunda HDP'nin barajı geçmesi için CHP seçmeninin taktik bir tercihte bulunması etkili oldu. HDP'nin oyları İzmir'de 4, İstanbul'da

Bu çağda, Türkiye'nin emekçi milyonlarının en somut sorunlarının düzen içinde çaresi yoktur. Devrimci İşçi Partisi, Üçüncü Büyük Depresyon döneminde savaş, faşizm ve istibdad tehlikesinin bütün dünyada yükseldiğini, burjuvazinin her yerde adım adım güçlü yürütme ve tek adam rejimlerine meylettiğini bütün kanıtlarıyla ortaya koyuyor. Buna karşılık Arap devriminden bu yana halkların mücadelesi durmak dinmek bilmiyor. Türkiye'de seçimlerin böylesine gerici biçimde sonuçlandığı gün, komşumuz İran'da halk ekonomik sömürüye karşı altı ay içinde ikinci kez isyana kalkıştı! Daha 2018'in yedinci ayına girmedik, bölgemiz altı ayrı ülkede yedi isyanla sarsıldı. Halk buradayım diyor, sosyalistler yok! Ekonomik krize karşı sosyalist çözümler tek gerçek alternatiftir. Emperyalizme karşı sosyalistlerin merkezinde yer alacağı ve anti-emperyalizmle halkların kardeşliğini birleştirecek bir mücadelenin

24 Haziran 17.00 Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi Açıklaması

Sandıklar kapandı sınıf mücadelesi devam ediyor!

Cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimleri için sandıklar kapanmış, yeni bir mücadele dönemi daha açılmıştır. İstibdad rejimi Türkiye'yi nasıl yönettiyse seçimi de öyle yapmıştır. Devlet olanakları istismar edilerek, çok sayıda usulsüzlükle ve yer yer düpedüz zorbalıkla halkın iradesine ket vurulmuştur. Ancak halkın hürriyet isteği ve iradesi bakidir. İstibdada karşı hürriyet mücadelesi devam edecektir.

Ekonomik kriz, emperyalist savaş ve istibdad rejimi en önemli gündemler olarak önümüzdedir. Birkaç saat içinde yayınlanacak seçim sonuçları, tek tek partiler için rakamlar ve yüzdeler ne olursa olsun, Türkiye'nin en yakıcı sorunlarında işçi ve emekçi milyonlar ile bir avuç asalak kapitalist, başka bir ifade ile yüzde 99 ile yüzde 1 karşı karşıyadır. Yüzde 1'lik asalak kapitalistler, sınıfını bilen ve sınıf çıkarlarıyla hareket eden bir sınıf olarak karşımızdadır. İşte bu bir avuç kapitalist, sömürü sayesinde elde ettikleri ekonomik güçle yüzde 99'a hükmetmektedirler ve sandıktan hangi sonuç çıkarsa çıksın kendilerinin kazanacağı bir düzen kurmuşlardır.

16 Nisan referandumu günü saat 17:00'de TÜSİAD bir açıklama yapmıştı. Bazılarının gözünden kaçmış olabilir. Ancak Devrimci İşçi Partisi, bu açıklamayı derhal "TÜSİAD muhtırası" olarak tanımlamış ve şu değerlendirmeyi yapmıştır: "Türkiye'nin yüzde 1'inin yani sömürücü, asalak burjuva sınıfının temsilcisi TÜSİAD, sandıklar kapanır kapanmaz saat 17:00'de bir bildiri yayınlamış ve kendi tavrını ortaya koymuştur. Bu bildiri TÜSİAD sonuç ne olursa olsun ABD ve AB emperyalizmine kayıtsız tâbiyet, esnekleştirme adı altında işçi sınıfının

kazanımlarına saldırı talep etmektedir. Burjuvazi ve emperyalizm sonuç ne olursa olsun bu taleplerini dayatacaktır. Meşruiyeti tartışmalı bir referandumun sonucunda iktidarı sarsılan bir Erdoğan'ı ve partisini kendi taleplerini uygulamaya memur etmek isteyecektir."

Nitekim 24 Haziran'a gelirken birden fazla aday, ittifak ve parti yarışına da tek bir program vardı. TÜSİAD'ın programı. Tayyip Erdoğan, 24 Haziran'a TÜSİAD'ın muhtırasını uygulayarak geldi. Şeker fabrikalarını sattı, eğitim ve sağlıkta özelleştirmeye hız verdi, grevleri yasakladı, OHAL'i patronların önünü açmak için kullandı, yerli ve yabancı sermayenin uyarısı ile faiz artışı için Merkez Bankası'nı serbest bıraktı, emperyalist sermayeden para dilenmek için kurmaylarını İngiltere'ye yolladı. Suriye başta olmak üzere bölgede ABD emperyalizmi ile işbirliğini sıkılaştırdı. Kuzey Suriye'de boydan boya bir NATO koridoru kurulmasında aktif rol oynadı.

Muhalefetçiler ise seçim öncesinde bir bir TÜSİAD'ın huzuruna çıktılar. Millet İttifakı bileşenleri serbest piyasayı esas almak, uluslararası sermayeye güven vermek, Merkez Bankası bağımsızlığı, yapısal reformlar başlıkları altında birebir TÜSİAD programını savunuyor. HDP, TÜSİAD'ın huzuruna çıkıp aynı kervana katılıyor. Dış politikada, ABD ve AB ekseni, NATO'ya bağlılık millet ittifakının omurgasını oluşturuyor. NATO'culuk CHP ve İyi Parti'nin programının başköşesindedir. Abdullah Gül'e desteği ile birlikte Saadet de Amerikan muhalefetine parçası artık. HDP de Kürt halkının emperyalizmden gördüğü zararlar ortada olduğu halde NATO'cu çizgide

ısrar ediyor. Özetle TÜSİAD'ın muhtırası adresine ulaşmış durumda.

Devrimci İşçi Partisi ise Türkiye'nin emekçi yüzde 99'unun sorunlarının emperyalizmin gölgesinde ve TÜSİAD'ın programıyla çözülemeyeceğini söylüyor. Sosyalizm bugün emekçi halkın kapitalizmden ve emperyalizmden kaynaklanan sorunlarının tek çözüm yoludur.

Özelleştirmeye karşı kamulaştırma, yoksul halkın değil zenginlerin vergilendirilmesi, işten çıkarmaların yasaklanması, dış ticarete gümrük birliği değil devlet tekeli, kambiyo rejiminde sermaye hesabı üzerinde kontrol, şirketleri değil halkı borç batağından kurtarmak amacıyla bankaların kamulaştırılması, piyasaya ve özel mülkiyete karşı kamu mülkiyeti ve planlama... İşte krizin faturasını krizi yaratan kapitalistlere kesecek politikalar bunlardır. Bu politikaları ancak sermayeyle ve emperyalizmle hiçbir çıkar bağı içinde olmayan sosyalistler savunabilir. Sendikalaşmanın fiilen olanaksızlaştırılmasına yönelik uygulamalara, grev hakkının istibdad rejimince gasp edilmesine, asgari ücretin açlık sınırının altında tutulmasına, köylünün modern yöntemlerle yoksullaştırılmasına, esnafın büyük perakende sermayesine ezilmesine karşı bir bütünlük içinde ancak sosyalistler mücadele edebilir.

Emperyalist zincirleri kırmak için Türkiye NATO'dan çıkmalı, başta İncirlik olmak üzere emperyalist üsler kapatılmalıdır. Türkiye Gümrük Birliği'nden çıkmalı, Avrupa Birliği ile aday üyelik sürecine son verilmelidir. Türkiye'nin geleceği emperyalist Avrupa'da değil emperyalist Avrupa'nın külleri üzerinden

yükselecek bir Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri'nde, bu siyasi birliğin Ortadoğu Sosyalist Federasyonu ile kardeşleşmesinde olabilir. Bizim Avrupa'daki dostlarımız Avrupa işçi sınıfıdır. Halkların kardeşliği ile anti-emperyalizmi birlikte ancak sosyalistler savunabilir. Başta Kürt sorununun çözümü olmak üzere halkların barışı ancak bu zeminde sağlanabilir.

Laiklik Batıcı büyük sermayenin gözünde Türkiye'nin batılılaşma serüveninin bir uğrağıdır. Bizler için ise emekçi halkın birliğini sağlamanın vazgeçilmez bir unsurudur. Nüfusun yarısını oluşturan kadınların özgürlüğünün zemini. Eşitliğin, özgürlüğün ve demokrasinin teminatıdır. Sermayenin çıkarına geldiğinde laikliği nasıl terk ettiğini gördük, yaşıyoruz. Emperyalistlerin sahte laikliği, tekdüze mezhepçi canileri kullanmalarına ve bölgemizde kardeş kanı akıtmalarına engel olmamıştır. Halkımız ise tam tersine laikliğe tüm gücüyle sarılmıştır. Bunu sağlamak zorunda olan, din istismarından ve mezhepçilikten hiçbir çıkarı olmayan emekçi sınıfların temsilcisi sosyalistlerdir.

Türkiye, baskıcı bir tek adam ve istibdad rejiminden kurtulacak ve hürriyete doğru yürüyecekse bu yürüyüşün öncüsü işçi sınıfı olmak zorundadır. Demokrasiyi sömürünün maskesi olarak kullanan sermaye ve emperyalizm her adımda bu yürüyüşe çelme takmaktadır. Bugün dünya ekonomisindeki büyük kriz ve sarsıntı dolayısıyla ve bu ortamda işçi sınıfı ve emekçileri susturabilecek uğruna bütün dünyada güçlü yürütme ve tek adam üzerinde odaklanmış rejimler burjuvazinin desteğini alıyor. Bizim patronlar sınıfı da bir kez elde ettikten son-

ra tek adam çevresinde odaklanan sistemi bırakmak istemeyecektir. Parlamenter sisteme dönüş sözleri yalandır. Daha seçimler bile yapılmadan Millet İttifakı içinde bu konuda takvim kavgası başlamıştır. Bir de seçimleri kazansınlar, görün siz! Tayyip Erdoğan'ın olası bir yenilgisi tek başına hürriyetin kapılarını açmayacaktır. Millet başına şu değil bu patronu seçerek istibdadı yenemeyiz. Yetkileri alınmış, zincire vurulmuş bir parlamento ile halk egemenliği tesis edilemez. Ülkenin yeniden kurulması ancak örgütlü halkın oluşturacağı temel üzerinde yükselecek barajsız, yasaksız, siyasi, hukuki ve ekonomik sınırlamalardan kurtarılmış zincirsiz bir Kurucu Meclis'le mümkün olacaktır.

İşçi ve emekçi kardeşler! Bu ülkenin yüzde 99'u!

Sorunlarımız çözümsüz değil. Ama çözümün yolu işçi ve emekçilerin en az patronlar kadar sınıfını bilmesinden, sınıf bilinciyle hareket etmesinden ve emperyalizmden, sermayeden bağımsız olarak örgütlenmesinden geçiyor. Oyunu kime vermiş olursan ol, elini sınıf kardeşine uzat! Sınıfını bil ve safları sıklaştır!

Devrimci İşçi Partisi'ne katıl!

İşçi ve emekçilerin nasırlı elleriyle Türkiye'yi yeniden kurulum! Zincirsiz Kurucu Meclis için ileri!

Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun istibdad! Yaşasın hürriyet!

TÜSİAD'dan bir muhtıra daha: Patronlar kulübü Erdoğan'ın eline uygulayacağı programı verdi

TÜSİAD, 16 Nisan referandumu günü saat 17:00'de bir muhtıra yayınlamış ve sonuç ne olursa olsun iktidardan bekledikleri siyasi programı ortaya koymuştu. Geçen zaman zarfında iktidarın uygulamalarının nasıl TÜSİAD'ın istediği noktaya geldiğini gördük. Patronlar kulübü 24 Haziran seçimlerinden sonra da bir muhtıra yayınladı ve adeta Erdoğan'ın eli-

ne izleyeceği ekonomik programı önceden vermiş oldu.

Patronların muhtırası demokrasi ve özgürlüklerle başlıyor. Kimseyi yanıltmamalı. Patronların özgürlük anlayışı içinde sendikalaşma, örgütlenme, hak arama, grev yapma yok! Demokrasi ise zaten her daim sermaye diktatörlüğünün kod adı olagelmıştır. Patronların demokrasi anlayışı

Erdoğan'ın Türkiye'yi anonim şirket gibi yönetme düşüyle tamamen aynıdır.

Demokrasi ve özgürlük palavralarını geçtikten sonra hızla sadece geliyoruz. TÜSİAD, "yüksek enflasyon ve cari açık sorunlarının çözümüne yönelik akılcı bir ekonomik program ve mali disiplin" istiyor. Akılcı ekonomik program nedir? Mesela açlık sınırının altındaki asgari ücretle aile geçindirmeye çalışmak size hiç akılcı gelmiyor değil mi? Oysa TÜSİAD'a göre akılcı ekonomik programın gereği asgari ücreti ve tüm işçi ücretlerini daha da aşağıya çekmek demek. Çünkü halkın geliri azalır, toplam talep de azalır. Yüksek enflasyonla baş etmek için patronların akılcı çözümü budur. Bu patron aklının bilinen adı "kemer sıkma" programıdır.

"Mali disiplin" ise halkın eği-

tim, sağlık vb. kamusal ihtiyaçları açısından devlet bütçesinde kısıntıya gitmek demektir. Emekçi halka katı disiplin uygulandığında patronların ihtiyaç duyduğu teşvikler ve vergi indirimleri için kaynak yaratılabilecektir.

Patronların adeta amentüsü haline gelmiş Merkez Bankası bağımsızlığı da muhtıradan yer alıyor. Merkez Bankası'nın bağımsızlığından bahsetmek onu yerli ve yabancı finans kapitalin çıkarlarına bağlamak demektir.

Vergi reformu isteyen büyük patronlar verginin de tabana yayılmasını istiyor. Tabandaki işçi ve emekçi daha ücretini eline almadan kesintilerle vergisini ödüyor. Sadece aile bütçesini değil tüm ülkeyi bu vergilerle sırtında taşıyor. Türkiye'nin ihtiyacı verginin tavana yansıtılması. Zenginlerin vergilendirilmesi.

TÜSİAD muhtırasında yer alan, 4. sanayi devrimi, uluslararası rekabet gücü vb. süslü lafların ardında tek bir istek var, o da emeğin baskılanması ve kârların artırılması için hükümetin patronların emrine girmesidir.

Krizi işçi ve emekçiler yaratmadı. Patronların kâr hırsı yarattı. TÜSİAD programı krizin faturasını emekçilere ödetme programıdır. 24 Haziran seçimleri akşamı saat 17:00'de Devrimci İşçi Partisi yayınladığı bildiri ile patronlara cevap vermiş ve işçi sınıfını safları sıkılaştırmaya çağırmıştır. Bu bildiri gazetemizin sayfalarından ve internet sitemizden okunabilir. Asalak patronların değil üreten milyonların yöneteceği bir topluma kavuşmak için işçi ve emekçiler, iktidarın patronların temsilcisi olduğunu görmeli ve DİP'in çağırısına kulak vermelidir.

AKP kazanınca Cargill niye coştı?

24 Haziran seçimlerinin kazananı kaybedeni kimdi tartışmaları sürerken tüm Türkiye yeni sisteme geçiş uygulamaları için bekleyişe geçti. Ancak hiç beklemeden, seçim sonuçları açıklanır açıklanmaz harekete geçen birileri de vardı: Cargill! Bursa Orhangazi’de bulunan Cargill fabrikası seçimin tamamlanmasının hemen ardından tam kapasite üretime geçti. Bu durum son derece ilginç çünkü Cargill fabrikasının ürettiği nişasta bazlı şekerlerin (NBŞ) kotası düşürülmüştü. Ya da biz öyle biliyorduk. Hatta Cargill patronu, Tek Gıda-İş sendikasına

üye olduğu için 14 işçiyi işten almış gerekçe olarak da NBŞ kotasının düşürülmesini göstermişti. Haliyle Cargill’in bir anda tam kapasiteye geçmesi tartışmaları da beraberinde getirdi.

Şeker fabrikaları satılırken Amerikan gıda tekeli Cargill’in AKP’ye sunduğu bir rapor çok tartışılmıştı. Sağlığa zararlı ama ucuz NBŞ üreten Cargill’in tüm şeker piyasasını ele geçirmek ve pancar şekerini bitirmek için şeker fabrikalarının satılmasını istediği biliniyordu. Bu durum AKP hükümetinin ciddi şekilde eleştirilmesine neden oldu. Bu

nun üzerine iktidar temsilcileri iddiaların aksine NBŞ kotasını düşüreceklerini ilan etti. Bekir Bozdağ şöyle diyordu “Biz tam tersini yapacağız tersini. Nişasta bazlı şekerin kotasını daraltan, azaltan adım atacağız inşallah. Merak ediyorum. Bu kotayı azalttığımızda milletin gözünün içine baka baka yalan söyleyenler o zaman hangi açıklamayı yapacaklar, gerçekten merak ediyorum.”

Gerçekten de 7103 sayılı “Vergi Kanunları ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnmelerde Değişiklik Yapılması

Hakkında Kanun” adlı torba yasa ile 4634 sayılı Şeker Kanunu’nun 3 maddesi değiştirilmiş ve NBŞ kotası yüzde 10’dan yüzde 5’e düşürülmüştü. Bu kanun meclisten geçti ve 27 Mart 2018 tarihli resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi. Bu kanuna göre sene başında 267 bin ton olarak belirlenen NBŞ kotasının yarıya indirilmesi ve ortaya çıkan fazlanın da pancar şekerini kotasına eklenmesi gerekiyordu. Ancak bu hiçbir zaman olmadı!

Çünkü AKP baskıları yatıştırmak için geçirdiği yasaya Cargill için bir açık kapı bırakmıştı.

Yasaya eklenen geçici 11. maddede şöyle diyordu: “Bu maddeyi ihdas eden Kanunla 4634 sayılı Kanunda yapılan düzenlemeler uyarınca A ve B kotalarına ilişkin Bakanlar Kurulu kararı ile yönetmelik çıkarılıncaya kadar mevcut düzenlemelerin uygulanmasına devam olunur.” Evet doğru bildiniz! Bakanlar Kurulu ilgili yönetmeliği hiçbir zaman çıkarmadı. Dolayısıyla da NBŞ üretimi 267 bin tonluk kota ile devam ediyor. Cargill, AKP seçimler bitinceye kadar AKP’yi zora sokmamak için tam kapasite üretime geçmedi. AKP de açıkça anayasal sendikalaşma hakkının çiğnenmesine ve işçilerin haksız yere işten atılmasına göz yumdu.

Bu durum haklı olarak AKP’nin Cargill ile danışıklı dövüş içinde olduğu düşündürüyor. Bakanlar Kurulu yönetmelik çıkarmadığı müddetçe piyasa nişasta bazlı şeker boğulmaya devam edecek. Bu konuda AKP tüm ipleri elinde tutuyor. Zira Tütün ve Alkol Piyasası Düzenleme Kurulu ile birlikte şeker kotalarını belirleme yetkisine sahip olan Şeker Kurulu da bir KHK ile kapatılmış ve bu kurumların yetkileri Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı’na devredilmişti.

Şimdi arkadaşları kota gerekçesiyle haksız yere işten atılan Cargill işçileri, şeker pancarı üreticisi köylü ve NBŞ ile zehirlenmeye devam eden halk, bir açıklamayı hak ediyor. Özellikle de Bekir Bozdağ “hangi açıklamayı yapacak” merakla bekleniyor.

Tek adam emperyalistlerin işine geliyor

Başkanlık sistemi ile birlikte Türkiye emperyalizme karşı daha mı güçlü olacak yoksa tam tersine emperyalistlerin Türkiye üzerindeki nüfuzu artacak mı? ABD Dışişleri Bakanı (eski CIA başkanı) Mike Pompeo ilk işareti verdi: “Türkiye’de seçim sona erdi. Artık daha da verimli bir müzakere sürecine girebiliriz.” Erdoğan’ın elindeki gücün artmasıyla emperyalizme karşı daha dik duracak bir ülke bekleyenler ne yazık ki yanılıyor. Biz, başından itibaren siyasi yetkiyi tek elde toplamanın emperyalizmin işine geleceğini ve tek adamın ikna edilmesinin çok daha kolay olacağını söylemiştik. Hele ki bu tek adam emperyalistlere ciddi açıklar vermişse.

ABD de bunun farkında olarak hareket etti ve Erdoğan’ı seçimler öncesinde zora sokacak adımlar atmaktan imtina etti. Tam tersine Haziran başında Mınbiç’te mutabakat sağlayarak Türk askerlerinin bölgeye gelişinin önünü açtı.

Türk ve Amerikan silahlı kuvvetleri koordineli biçimde devriye görevlerine başladı. Zarrab davası dolayısıyla ABD, Halkbank’a yaptırım kozunu elinde tutmaya devam ediyor. Ancak ABD, Türkiye ekonomisi özellikle dövizin artışı dolayısıyla ciddi bir sarsıntı geçirirken bu sarsıntıyı artıracak bir hamlede bulunmaktan kaçındı. F-35 savaş uçaklarının teslim edilip edilmeyeceği büyük bir tartışma konusu olmuşken seçimlerden bir hafta önce ABD’nin Teksas kentinde F-35’lerden iki tanesi teslim edildi ve Türk pilotları için eğitim süreci başlatıldı.

Zannedilmesin ki bunlar Türkiye’ye lütuftur. Her bir başlıkta ABD hâlihazırda kazanmaktadır. ABD, Afrin’e NATO ordusunu soktuktan sonra şimdi de Mınbiç’te Türkiye’yi Suriye’deki gayri meşru varlığına ve işgaline ortak etmeye çalışmaktadır. Türkiye, Suriye’de kurulan NATO koridorunun bel kemiği haline gelmektedir. F-35’ler de tabii ki

bedava değildir. Her biri 100 milyon dolar değerindedir. Türkiye ABD ile girdiği her türlü angajmanda elini verip kolunu kaptırmaktadır.

Seçimlerden sonra şimdi ABD, elindeki kozları hatırlatacaktır. Erdoğan’ın ABD karşısında pazarlık gücünü arttırmak için giriştiği hamleler tersine dönmektedir. Rusya’dan S-400

hava savunma füzeleri sipariş eden Erdoğan, milyarlarca dolarlık bu alışveriş için kaporanın ödendiğini de duyurmuştu. Şimdi ABD, eğer Türkiye S-400’leri satın alırsa, F-35 satışlarının durdurulacağı ve yaptırım uygulanacağı tehdidinde bulunuyor. S-400 ve F-35 ihalelerinin her birinin ayrı ayrı maliyeti 8-9 milyar doları buluyor. Erdoğan

ya Rusya’ya verdiği kaporayı yakacak ya da ciddi bir krizin doğmasına neden olacak. Erdoğan bugüne kadar ne NATO üyeliğini ne de Türkiye’deki Amerikan üslerini sorguladığı için bu işin nereye varacağı az çok belli. Erdoğan daha önce 2015 yılında, benzer şekilde Çin’le yürüttüğü füze sistemleri sürecini de iptal etmişti.

Dünya kazan devrim kepçe

Arjantin

Dünya Kupası'nda kaybetti, sınıf mücadelesinde şampiyonluğa oynuyor

Okurlarımız hatırlayacaktır. Gerçek gazetesinin Haziran 2018 tarihli sayısında, Arjantin'in Türkiye'ye benzer bir şekilde ekonomik krize girdiğini ve ülkenin bir kez daha İMF'nin pençesinde olduğunu yazmıştık. İMF, 50 milyar dolarlık krediyi içeren üç yıllık stand-by anlaşmasını 20 Haziran'da imzaladı. Sağcı, piyasacı ve emperyalizm dostu Mauricio Macri hükümetinin planı, elbette bu kredinin yükünü Arjantin işçi sınıfına yüklemek, işçi ve emekçilere kemer sıkırmaktı. Bütün Arjantin'in Dünya Kupası'na kilitlenmesini fırsata çevirip "yapısal reform" adı altındaki kemer sıkma paketini meclisten geçirebileceğini hesap etti ama bu hesap tutmadı. Arjantin'de 25 Haziran günü, son yılların en büyük genel grevlerinden biri yaşandı. Arjantin işçi sınıfı krizden çıkış için, krizin bedelini ödemeyi reddede-

rek, geçen Aralık ayında emeklilik ve iş yasası değişikliklerine karşı gösterdiği canlılığın ardından, bir kez daha sahneye çıktı. Ülkenin en büyük kentlerinde birçok sektörde hayat durdu. 2001 krizinin ardından *Argentinazo* olarak anılan halk isyanının sembollerinden birisi haline gelen işsizlerin yol kesme eylemleri yaygın bir şekilde gerçekleştirildi.

Bu mücadele bir yandan Arjantin işçi sınıfının sermayenin karşısına güçlü bir şekilde çıkması diğer yandan da işçi sınıfı hareketinin sendikal önderlik sorununun çözümü açısından önemli bir yerde duruyor. 25 Haziran öncesinde ülkenin en büyük işçi sendikaları konfederasyonu CGT'nin, zaten kimsenin çalışmadığı, tatil olan bir başka gün için eylem çağrısı yapması, emekçi halkın öfkesini boşaltma ve yasak savmanın ötesinde bir mücadeleye girişmeyeceğinin,

hükümetle, reform paketi üzerinden pazarlık peşinde olduğunun göstergesiydi. Oysa İMF'nin pençesinden kurtulmak, krizin bedelini krizi yaratana ödetmek için işçi sınıfının kemeri ne kadar sıkacağı üzerinden pazarlık yapılmaz. Nitekim tabanın baskısıyla 25 Haziran grev günü oldu. Ve ne mutlu ki, Arjantin işçi sınıfı, CGT bürokrasisi karşısında alternatifsiz değil. Çünkü bugün henüz belirleyici bir güce ulaşmamış olsa da, o masayı devirecek sınıf mücadeleciler bir sendikal odak adım adım yükseliyor.

25 Haziran'daki grev öncesinde, ülkenin en büyük sendikalarından olan ve bir süredir PO'nun önderlik ettiği Sutna'nın (Lastik ve Petrol kimya işçileri sendikası) çağrısı

ile 23 Haziran günü, başkent Buenos Aires'in Lanús bölgesinde bir işçi meclisi toplandı. Bu meclisin çağrısına metal, sağlık, lastik, eğitim, banka, enerji, şeker gibi farklı sektörlerden 30'dan fazla sendika ve temsilcisi katıldı; çok daha fazlası bu mecliste gözlemci olarak yer aldı. Sınıf mücadelesinin temel yöntem olarak benimsendiği mecliste bir mücadele programı kabul edildi. Bu sayede çok sayıda sendika ve işyeri temsilcisi, işçilerin ve emeklilerin ücretlerinin %30'lara dayanan enflasyona endekslendiği şekilde artırılması, işten çıkarmanın yasaklanması gibi talepleri ve işçi çıkarıcı fabrika ve işyerlerinin işgalini içeren bir programı önüne koydu. 25 Haziran grevine bu talepler

ve programla katıldı. Şimdi de 36 saatlik bir grev çağrısı ile bu mücadeleyi örmeye çalışıyor.

Bir önceki yazımızda Arjantin'in İMF için kolay lokma olmadığını söylemiştik. Arjantin işçisinin, 2001 yılının sonunda yaşadığı krizin sorumlusu olarak gördüğü İMF'ye karşı hâlâ öfke dolu olduğunu, o zaman bile bir ay içinde dört başkan devirdiğini, şimdi ise işçi sınıfının çok daha örgütlü olduğunu ifade etmiştik. Bu örgütlülük, siyasi anlamda, ülkenin üçüncü büyük gücü olan FIT (Solun ve Emekçilerin Cephesi) ve onun en büyük partisi olan kardeş partimiz Partido Obrero (PO-İşçi Partisi) şahsında kendisini gösteriyor. Bu güç, sendikal alanda da, işçi sınıfını CGT'ye mahkûm etmeyen bir sınıf mücadeleciler sendikal odağın inşası için mücadele ediyor.

İran halkı yeniden ayakta!

İran'da yoksul kitlelerin sokağa çıkışı sürekli bir hal alıyor. Bilindiği gibi, daha altı ay önce, 2017 Aralık sonu ve 2018 Ocak başında halk ülkenin birçok kentinde, en başta da küçük kentlerde ekonomik taleplerle sokaklara dökülmüştü. O mücadele halkın baskı altına alınmasıyla durdurulabilmişti. Arada bir türlü durmak bilmeyen bir kamyoncular grevi yaşandı. Geçtiğimiz günlerde mücadele başkent Tahran'a sıçradı. Kent on binlerin sokağa çıkarak ekonomik duruma karşı sesini yükseltmesiyle bir kez daha sarsıldı. Tahran'da 2012'den beri böyle büyük eylemler görülmemişti. Göstericiler ülkenin ulusal parası riyal'in dolara göre değer yitirmesi ve enflasyonun yükselmesi karşısında yaşanan yoksullaşmaya tepkilerini dile getiriyor.

İşçi ve emekçilerin yanı sıra, ekonomik istikrarsızlık esnafı da büyük oranda etkilemeye başlamış durumda. 25 Haziran'da Tahran'ın ("Bazar" adıyla ünlenmiş olan) çarşısında da 40 sene sonra ilk kez kepenk indirme

eylemi yapıldı. Bazar esnafının çoğunluğu devrim muhafızları ve Ruhani karşıtı unsurlardan oluşuyor. 1979'da yaşanan İran devriminde sosyalist ve ilerici kanattan farklı olarak İslamcı kanadın en güçlü olduğu alanlardan biri bu Bazar esnafıydı.

İran'ın ne kadar patlamaya hazır olduğunu, 24-25 Haziran günleri Tahran'da yapılan eylemler durulduktan sonra Temmuz'un ilk günlerinde bu sefer petrol zengini Khuzistan bölgesinde halkın şehir su şebekesinden kirli ve tuzlu su gelmesine tepkisi vesilesiyle isyan etmesi sonucunda bir kez daha açığa çıktı. Bu satırlar yazıldığı Hürremşehr'de iki gün süren gösteriler Abadan'a da sıçramıştı.

İran'da sadece emekçi halk ile devlet karşı karşıya gelmiyor. Bütün politik kariyerini ABD ile nükleer anlaşma üzerine kurmuş olan Cumhurbaşkanı Ruhani'nin bu konuda yaşadığı başarısızlık, başta dini lider Khamenei ve Devrim Muhafızları olmak

üzere muhafazakârların ellerini güçlendiriyor. Yani iç politika açısından, işçi ve emekçi kitlelerin kapitalist düzenin sömürü ve sefaletine karşı mücadelesi, rejimin kendi içindeki iki kanadın, "muhafazakârlar" kanadı ile "reformistler" olarak anılan ve emperyalist dünya düzeni ile daha yakın ilişkiler kurmaya taraftar olan kanat arasındaki çelişkiyle karmaşık bir bütün oluşturuyor.

Öte yandan, dış politika açısından, İran'daki gösteriler Trump yönetimi açısından da "rejim değişikliği" için zamanın geldiği izlenimini doğuruyor. Tahran, Hürremşehr ve Abadan gösterileri ile aynı hafta sonu, Trump'ın temsilcilerinden biri olan Giuliani Halkın Mücahitleri adıyla bilinen, başında Meryem Recavi'nin bulunduğu örgütün Paris'te düzenlediği uluslararası konferansa katılarak İran'ın başına Khemeni'nin yerine Recavi'nin geçmesini savundu. Dolayısıyla, emekçi halkın gösterileri, İran'ın muhafazakârlarını ya da ABD'yi kışkırtıcı manevralara girmeye itebilir. İşçi sınıfı devrimcilerinin bu konularda çok dikkatli olması gerektiği ortada.

İran'ın da ötesinde bölgemiz 2018'e çok hızlı girdi. Haziran ayı itibarıyla, Doğu Avrupa'dan Kafkasya ve Orta Asya'ya kadar altı ülkede (İran'ın yanı sıra Tunus, Romanya, Slovakya, Ermenistan, Ürdün) dev gösteriler ve halk isyanları yaşanmıştı. Haziran çıkmadan, yedinci aya girilmeden İran halkı yediledi! Marx'ın efsanevi köstebeği bir dalıyor, bir çıkıyor!

Kore

Kimse gardını indirmesin!

ABD başkanı Trump ile Kuzey Kore lideri Kim Jong-un'un Haziran başlarında Singapur'da yaptığı zirveden çıkarılacak sayısız ders var. Birkaçını sayalım. İlk ders şu: Dünya meselelerini anlamak için işçi sınıfı ve sosyalistler sakın ola emperyalist medyaya ve onun uşağı durumundaki Türkiye düzen medyasına inanmasın! "Onlarda bilgi var, biz ne biliriz?" diye yerinmektense Marksizmin diyalektik yöntemini kullanarak, bilgiyi alıp yeniden kesip biçmek sosyalistlerin görevi. Zirveden önce emperyalist medya da, bizimkiler de, "Kim korktu, geri bastı, Trump zirveyi iptal etti, Kim yalvarıyor" yönlü yayın yapıyordu. Gerçek gazetesi ise kontrolün Kim'in elinde olduğunu, onun ve arkasındaki Çin'in, yanlarına Güney Kore başkanı Mun'u da alarak inisiyatifi ellerinde tuttuklarını yazdı tekrar tekrar. Şimdi, hakikat ortaya çıktı. Bütün emperyalist medya aynı şeyi yazıyor: Kazanan, Kim'dir. Hiçbir ciddi taviz vermemiştir, bir ton itibar kazanmış, iki Kore'yi birbirine yaklaştırmıştır.

İkincisi, Kim'in kazanması, ne Kuzey Kore işçi sınıfının, ne de sosyalizmin kazanması değildir. ABD devletinin hesabı uzun vadede Kuzey Kore'nin, bürokrasinin sultasında olsa da hâlâ bir işçi devleti olan düzenini kapitalist Güney Kore'nin yutmasıdır. Kim'in, stratejik bir hedef olarak bu amaçla hemfikir olduğunu gösteren çok önemli bir şey olmuştur Singapur'da. Bugüne kadar halkından dünya kapitalist sis-

teminin zenginlik timsali olarak görülebilecek yanlarını gizlemek için elinden geleni yapan Kuzey Kore bürokrasisi, bu kez Kim'i görüşmelerden bir gün önce Singapur'da bir gezintiye çıkartmış ve hazırladığı propaganda filminde bu ülkenin gösterişli zenginliğini kendi halkına sergilemiştir. Sovyetler Birliği'ne kapitalizmi geri getirenlerden ilk cumhurbaşkanı Boris Yeltsin, çöküş öncesinde Batı başkentlerini ilk ziyaret ettiğinde süpermarketleri öve öve bitirememişti! Anlaşılan Kim de halkı alıştırmaya çalışıyor.

Üçüncüsü, Trump Kim'in elini sıkı diye kimse dünya barışı için herhangi bir hayale kapılmasın! 13 Haziran günü "Kuzey Kore artık nükleer tehdit değil" diye tweet atan Trump, 23 Haziran günü ABD devletinin 2008'de ilan etmiş olduğu "Ulusal Acil Durum" belgesini yenilemiştir. Orada Kuzey Kore'nin ABD için "olağan dışı ve olağanüstü" bir tehdit olduğu yazıyor! Trump'ın tutarlılığını falan boş verin. Daha önemli olan şu: Trump, bir eliyle Kuzey Kore ile anlaşma yaparken, bir eliyle de Çin'e karşı ağır bir ticaret savaşı açıyor! Onunla yetinmiyor, en yakın müttefiklerine, kuzey komşusu Kanada'ya, güney komşusu Meksika'ya, NATO müttefiki Avrupa Birliği'ne de, hem de "ulusal güvenlik" gerekçesiyle ticaret savaşı açıyor. Dünya barışı değil, dünya savaşı mevzi kazanıyor. Singapur altüst olmuş dünyamızda kalıcılığı sabun köpüğü değeri bir tiyatrodur.

Soumayla'nın kanı, emperyalizmin uygarlığı

Gerçek gazetesinin Haziran sayısında, "İtalya'da hükümet krizi" başlıklı yazıda yeni hükümet kısaca değerlendiriliyor ve İçişleri Bakanlığı görevini üstlenen önefaşist Lega (Birlik) partisi lideri Matteo Salvini liderliğinde göçmenlere yönelik bir taarruzun elinin kulağında olduğu tespiti yapılıyordu. Daha yazının mürekkebi kurumadan 2 Haziran günü akan kan, analizi doğrulamış, taarruzun işaret fişeğini ateşlemiş oldu.

2 Haziran Cumartesi günü, bazı tanıkların anlatımına göre "Salvini! Salvini!" sloganlarıyla açılan tüfek ateşi neticesinde, İtalya'nın güneyinde yer alan Calabria bölgesindeki Rosarno şehrinde, Mali kökenli üç tarım işçisi vuruldu. İki yaralı biçimde hastaneye kaldırılırken, Soumayla Sacko hayatını kaybetti. Bu ne İtalya'daki ne de genel olarak emperyalist dünyadaki ilk göçmen cinayeti. Ne var ki bunu diğerlerinden ayıran önemli unsurlar var. Birincisi Sacko, İtalya'nın militan sendikalarından USB içerisinde örgütlü, çoğunluğu göçmen olan tarım işçilerinin örgütlenmesi için çabalayan militan bir işçi. Dahası Rosarno sıradan bir şehir değil. Şehirdeki ve bölgedeki ekonominin belkemiğini oluşturan tarımda çalışan ve çoğu kara Afrika'dan gelen göçmenler 2010 yılında ayağa kalkmış, gerçekleştirdikleri isyanla muhtemelen 2005 Paris banliyö isyanları sonrası Avrupa'nın en önemli göçmen isyanını örgütlemişlerdi. Bunun karşısında bu işçilerin çalıştıkları tarım şirketlerinin para babası

patronlarının başını çektiği karşı eylemler ve örgütlenmeler gerçekleşmişti. Tam da bu sebeple, son seçimlerde Calabria bölgesinden vekil seçilen Salvini, ilk kutlama ziyaretlerinden birini Rosarno'da gerçekleştirmişti. Yani Sacko cinayeti sadece alelade bir nefret cinayeti değil, göçmen işçilerin teriyle zenginleşen İtalyan burjuvazisinin ve onların siyasetçileri olarak Salvinilerin, gitgide örgütlenen, mücadele refleksleri kazanan göçmen işçilere, sınıf kardeşlerimize sıkı sıkıya ilk kursundur, son olacağının da hiçbir garantisi yoktur.

Bu cinayetin üzerinden tam bir hafta geçmişken, katledilen militan işçi için ağzını açmayan Salvini, Avrupa'da daha iyi bir gelecek hülyasının peşinde koşan 629 göçmeni taşıyan Aquarius gemisine savaş açmak için sahneye çıktı. Yaptığı açıklamayla, tıbbi bakım imkânından tamamen yoksun olan ve yiyecekleri hızla tükenmekte olan göçmenlere İtalyan limanlarının kapalı olduğunu ilan etti. Sonrasında yeni İspanyol hükümetinin bir halkla ilişkiler manevrası olarak Aquarius'a kapılarını açması olası bir felaketi önledi, fakat bu durum Salvini'nin, daha dorusu İtalyan devletinin tavrının, yüzlerce göçmeni denizin ortasında ölüme terk etmek dışında bir anlamı olmadığını unutturmamalıdır.

Aynı günlerde, suçu sınır geçmeye çalışmak olan garibanlara sözde "uygar dünya"nın bir başka köşesinde, ABD'de ise şeytana parmak ısırtacak başka bir eza

layık görülüyordu. Göçmenlerin gözünü korkutmak için, Meksika-ABD sınırını geçmeye çalışan çocuklu ailelerin çocukları ellerinden alınıyor, ana babalarından ayrılıp ayrı hapisanelere, basına yansayan görüntülere göre bir çeşit kafese atılıyordu. Dahası yeni bilgiler, bazıları bırakın ABD'nin temel dili olan İngilizceyi, doğdukları toprakların dili olan İspanyolca'yı dahi doğru düzgün konuşamayacak kadar ufak olan bu çocukların, mahkemelere de ebeveynlerinden ayrı çıkartılacağına işaret ediyor. Bu durum bütün dünyada, özellikle de sefaletin elinden kurtulmak için çabaladığı için ABD'nin kafeslerine atılan Latin Amerika halkını çok daha iyi anlayabilen yoksul ülkelerin halklarında bu zulmü pişkince savunan ABD Başkanı Trump ve

şürekasına yönelik büyük ve haklı bir öfke yarattı. Bu öfkenin, ABD vatandaşlarının da en azından bir kısmınca paylaşıldığı, Trump'ın bazı üst düzey görevlilerinin gittikleri restoranlardan kovulmaları ve/veya protesto edilmelerinde görülebiliyor. Bu öfke elbette sonuna kadar meşrudur fakat unutulmaması gereken bu açıdan "serse ri mayın faşisti" Trump'ın ABD emperyalizminin bu konudaki tarihinde uç bir örnek olmakla beraber istisna olmadığıdır. Göçmen çocukların analarından ayrılması uygulaması, başkanlık dönemi bugün Trump öncesi bir asrı sadetmiş gibi anılmaya başlanan Barack Obama döneminde başlamıştır. Aynı Obama döneminde 2,7 milyon göçmen sınır dışı edilmiştir. Yani kundaktaki çocuğu anasından ayırmak ABD emper-

yalizmi için istisna değil kaidedir! Emperyalizm, topraklarını işgal ederek, katliamlarla ya da yoksulluğa mahkûm ederek ezdiği halklara bir kez de sınırları geçerken kanlı ve çirkin yüzünü göstermekten çekinmiyor. Bu açıdan ABD'de Trump'ın "Make America Great Again"i (Amerikayı yeniden muhtemeşem kıl) ile İtalya'da Salvini'nin "Prima gli Italiani"si (Önce İtalyanlar) mutlak bir uyum içerisinde gözüküyor. Bütün bu zulmü unutmayan işçilerin, Trumplara ve Salvinilere cevabı sanayi havzalarıyla göçmen işçilerin mücadelesinin, Torinolar ile Rosarnoların güçbirliği olmalıdır. Bu güçbirliği kurulduğunda, anasından koparılan çocukların gözyaşının hesabı sorulacak, Soumayla'nın kanı yerde kalmayacaktır.

Avrupa-Akdeniz Buluşması'na davet

Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) uluslararası sitesi RedMed ile DİP'in de mensubu olduğu Kristiyan Rakovskiy Balkan Sosyalist Merkezi birlikte 2013'ten bu yana dört kez Avrupa-Akdeniz Konferansları düzenledi. Bu konferanslarda Ortadoğu ve Kuzey Afrika, Avrasya, Balkanlar, Avrupa ve dünyanın başka yerlerinden sosyalist parti, örgüt ve aydınlarla birlikte dünya ve bölge durumunu tartışarak sosyalist hareketin önündeki görevleri saptamayı, böylece uluslararası devrimci sosyalist hareketlerin bir Enternasyonal'in inşasına adım adım yaklaşmasını sağlamayı hedefledi. Bu yıl ülkemizde baskın seçimin tarihi, konferansın daha önce planlanmış olan Haziran ayında yapılmasını olanaksız kıldı. Ama ulusal plandaki bu önemli olay, uluslararası alandaki görevleri ortadan kaldırmıyor. Dolayısıyla, Kristiyan Rakovskiy Merkezi ve RedMed, bu toplantıyı, biraz daha alçakgönüllü ölçekte bir "Buluşma" adı altında da olsa bu yıl da düzenliyor. Aşağıda iki merkezin yayınladığı Çağrı metninin Türkçe çevirisini yayınlıyoruz.

Donald Trump'ın İran'la olan nükleer anlaşmayı tek taraflı bir kararla iptal etmesi ve tam da Filistin halkının 1948'de topraklarından çıkarılmasının, Nekbe'nin 70. yıldönümünün arifesinde ABD Büyükelçiliğini Kudüs'e taşıma provokasyonu, bütün bunlarla birlikte Gazze'de Filistinli göstericilere Siyonist İsrail Ordusu tarafından yapılan katliam, Ortadoğu'da, emperyalist saldırganlık ve savaşın tehlikeli yükselişine ve bunun Kafkasya'dan Doğu Akdeniz'e,

Balkanlara ve ötesine uluslararası bir şekilde genişleme tehlikesine işaret ediyor.

Bu gelişmelere bağlı olarak, Yunanistan ve Türkiye hakim sınıflarının arasındaki gerilim ve savaş yanlısı söylemler yükselmiş, Yunanistan/Kıbrıs/İsrail/Mısır arasında emperyalizm yanlısı bir askeri-politik ittifak kurulmuş, Balkanlarda milliyetçi düşmanlıklar artmış bulunuyor.

Özellikle şu anda, Makedonya Sorunu bir kez daha Bal-

kanlarda barut fıçısını ateşleyen faktör durumunda. NATO ve AB, yerel sağcı milliyetçi gerici kışkırtarak, Makedonya Cumhuriyeti'nin adıyla ilgili eski anlaşmazlığı acilen çözmeleri için Üsküp ve Atina'ya baskı uyguladı. Sahne arkasında amaçları, ülkenin bu iki emperyalist blokla birleşmesinin yolunu açmak, topraklarına NATO'nun askeri üslerini kurmak, Rusya üzerindeki emperyalist kuşatmayı tamamlamak. Temmuz 2018'deki NATO zirvesi

durumun bilançosunu çıkaracak ve İran, Balkanlar ve eski Sovyet bölgesi de dâhil Ortadoğu'ya müdahalenin yeni safhasını planlayacak.

Kristiyan Rakovskiy Balkan Sosyalist Merkezi ve RedMed internet ağı, 18 Mayıs 2018'de yaptığı açıklamada Orta Doğu ve Balkanlarda bu durumun yol açtığı tehlikelere önceden dikkat çekmişti (<http://redmed.org/article/declaration-christian-rakovskibalkan-socialist-centre-and-redmed-fight-imperialist-zionist>). Şimdi durumu, halklarımızı bekleyen tehlikeleri, hareketlerimizin önündeki görevleri, uluslararası

eylemler için ortak bir plan oluşturma olanaklarını keşfetmek üzere bölgemizdeki anti-emperyalist/anti-kapitalist güçlerin ve aktivistlerin Acil Avrupa-Akdeniz Buluşması için çağrıda bulunuyoruz.

Bu önemli etkinlikte bize katılmanızı istiyoruz. Buluşma 24-25 Temmuz 2018'de Eritre'de (Yunanistan'ın Atina'ya uzak olmayan bir kıyı şehri) gerçekleşecektir.

Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi Sekreterliği
RedMed Yayın Kurulu
11 Haziran 2018

1968'in 50. Yıldönümü

1968'in sosyalist anti-emperyalizmi: 6. Filo'yu denize dökmek

Bugün, 1968'in anlamı tartışılırken çok şey söyleniyor, ama 1968'in ana aktörü devrimci gençlik hareketinin anti-emperyalizminin pek az sözü ediliyor. Oysa Türkiye 1968'ine anti-emperyalist kitle eylemleri damgasını vurmuştur. Bu konuda en önemli sembolik olay, bundan tam 50 yıl önce 17 Temmuz 1968 günü, öğrencilerin İstanbul Dolmabahçe önünde demirlemiş 6. Filo'nun sahile çıkmış olan erlerini denize dökmesidir. Bu, 6. Filo'nun İstanbul limanına demirlemesinde sonun başlangıcı olacaktı. Dolmabahçe eylemi Türkiye devrimci hareketinin tarihinde şanlı bir sayfadır. Bugün emperyalizmin dünya çapında yeniden azgınlaştığı, bölgemizi karşı devrimci bir ateş içine attığı, bir dünya savaşının temellerini yeniden attığı bir dönemde tarihi mirasımız konusunda belleğimizi taze tutarak, Türkiye devrimci hareketinin bu geleneğini yeniden canlandırarak yaşatmak, işçi sınıfı sosyalistleri için somut bir politik görevdir.

60'lı yılların anti-emperyalizmi

Dolmabahçe'de ABD donanmasının erlerinin denize dökülmesi elbette bir boşluk içinde aniden ortaya çıkan bir eylem değildi. Devrimci gençlikte uzun süredir birikmekte olan bir öfkenin en etkili biçimde patlak vermesiydi. 1960'lı yılların başından itibaren Türkiye'nin ilerici gençliği politize oldukça emperyalizme karşı ciddi bir tepki geliştirmeye başlamıştı. Başlangıçta üniversite kantinlerinde Coca Cola'ya karşı eylemler, petrolün millileştirilmesi gibi daha etkili birtakım taleplerin desteklenmesi şeklinde biçimler alıyordu bu tepki.

İlk önemli kitle eyleminde öğrenciler işçilerle birlikte yer alıyordu. Kasım 1966'da Türk-İş Ankara'daki Amerikan üslerinde çalışan işçilere yapılan baskıları protesto etmek üzere bir miting düzenliyordu. Bu mitinge 1965'te eski düzenin örgütlerinden ayrılarak sosyalist bir doğrultuda oluşturulmuş Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) işçilerin yanı sıra katılıyordu. Bu gösteride "Kahrolsun Amerika!", "Türkiye sömürge değildir!", "Yankee go home!", "İşçi gençlik el ele!" gibi sloganlar atılıyordu. Yürüyüş kolu Kızılay'a vardığında FKF gençliği Ankara'nın en merkezi yerinde olan USIS (ABD Enformasyon Merkezi) binasını kuşatarak protesto ediyordu. Daha sonra gelecek olayların bir ilk habercisi olarak başbakan Demirel'in Adalet Partisi'nin adayları ile devrimci gençler arasında bir kavga çıkıyordu. Sağ, emperyalizmin fedaisi rolünü üstlenmeye başlamıştı!

Bu eylemi, 1967'deki ilk 6. Filo protestosu izledi. 6. Filo, ABD ile

Türkiye hükümetleri arasındaki çok yakın askeri ilişkilerin bir ifadesi olarak 60'lı yılların başlarından itibaren Türkiye limanlarına ikmal ve askerlerine moral gerekçeleriyle geliyordu. Elbette bu gerekçelerin ardındaki daha da önemli saik, Türkiye ve daha genel olarak Ortadoğu halklarına silah göstermekti.

Erlere karaya çıktıklarında şehirde gürültülü biçimde dolaşıyor, o zamanlar "pavyon" adı verilen ve "konsomatris"lerin çalıştığı yarı batakhanelerde "eğleniyor"du. 6. Filo'nun geliş tarihi ilan edilir edilmez bu batakhaneler kapılarına "nays görüz, friş bir (güzel kızlar, soğuk bira)" türü duyurular asıyordu. O zamanlar Beyoğlu'nun arka sokaklarından birinde, Abanoz Sokağı'nda bulunan genelevler sağlık kontrolünden geçiyor, duvarlarına badana yapıyor, Amerikan ordusuna hazırlanıyordu. Kısacası, 6. Filo'nun ziyaretleri, biraz onuru olan insanlar için bir ulusal utanç vesilesi haline geliyordu. 1967 Haziran'ında düzenlenen ilk 6. Filo eylemine 10 binin üzerinde insanın katılması sorunun toplumda ciddi bir tepki aldığının kanıtıydı. 1968 Temmuz'undaki denize dökme olayının koşulları adım adım hazırlanıyordu.

Gençlik Milli Mücadele ile Che arasında

6. Filo'nun ulusal gururu yaralayan yanı sıra apaçık olmakla birlikte, gençliğin anti-emperyalizminin daha etraflı, daha derin bir açıklaması da olmalıdır. Bu kadar ahlak-sız bir durum olduğu halde sağcılar, muhafazakârlar, İslamcı çevreler olan bitene tepki göstermek bir yana, ABD'yi ve 6. Filo'yu sonuna

kadar savunacaklardır!

Gençliğin anti-emperyalizmi, aslında eski tarz milliyetçi bir anti-emperyalizm ile yükselmekte olan sosyalist anti-emperyalizm arasında bir geçiş aşamasının ürünüydü. 1968 gençlik patlamasının kökleri, 27 Mayıs'a giden yolda üniversite ve Harp Okulu öğrencilerinin Menderes'in ve Demokrat Parti'nin kurmaya yöneldiği istibdada karşı verdiği mücadelede yatıyordu.

28 Nisan'da İstanbul Beyazıt'ta Turan Emeksiz'in 20. yüzyılın ikinci yarısının ilk hürriyet şehidi olmasıyla sonuçlanan öğrenci eylemleri, Ankara'da 5 Mayıs saat 5'te Kızılay'da buluşmak üzere düzenlendiği için 555K parolası ile anılan büyük gençlik eylemi ve başka olaylar, Demokrat Parti istibdadının sarsılmasının en önemli halkaları olacaktır. Her ne kadar, 27 Mayıs darbesi bu büyük eylemlerin üzerinde yükselse ve toplumun önemli kesimlerinin desteğini alsada bu darbenin emperyalist düzene bağlılığını ilk andan itibaren ilan ettiği ve kurulu düzeni, burjuvazinin modern kanadının, yani yükselen sanayi burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda reformlarla pekiştirdiği unutulmamalıdır. Ama 27 Mayıs'ın Milli Mücadele dönemine, cumhuriyetin kuruluşunun ideolojik temalarına, aydınlanma değerlerine sahip çıkar görünümü, cuntanın daha ilk açıklamasındaki "NATO'ya ve CENTO'ya bağlıyız" beyanına rağmen, gençliği Kemalist ideolojinin biraz sol bir yorumuna cezp etmişti. 1964'te Türkiye hükümeti Kıbrıs'taki olaylara müdahale etmek istediğinde ABD başkanı Lyndon B. Johnson'ın başbakan İnönü'ye yolladığı aşağılayıcı mektuba cevaben "denge adamı" İnönü bile "yeni bir dünya kurulur, Türkiye de yerini bulur" dediğinde, gençliğin "milli" duygularının ayağa kalkması kaçınılmazdı.

Ne var ki, 60'lı yıllar ilerledikçe, gençlik hareketi yüzünü, biraz da dünya çapında yükselmekte olan devrimci mücadelelerin etkisi altında Kemalizmden sosyalizme doğru çevirdikçe, anti-emperyalizmi de

daha evrenselci, daha enternasyonalist bir doğrultuya giriyordu. Dönem, Vietnam savaşının bütün dünyada ezilenlerin emperyalizmle mücadelesinin simgesi haline geldiği dönemdi. Dönem, Küba devriminin ABD'nin dev gücüne meydan okuyarak gençliğin hayranlığını topladığı, bu devrimin iki büyük önderinden biri olan Che Guevara'nın 1966'da Tricontinental adlı örgütün toplantısına "İki, üç, daha fazla Vietnam!" sloganıyla simgeleşen mesajını yolladığı dönemdi. Tarihin anlamlı bir rastlantısıyla, Che 1967 Ekim ayında Bolivya'da ikinci bir devrim mücadelesi içindeyken CIA tarafından katlediliyor, bunun sonucunda 1968 öğrenci hareketleri patladığında aynı Che bütün dünya gençliğine örnek oluyordu. Türkiye de bir istisna olmayacaktı. Öğrenci gençlik polis tarafından katledilen ilk şehidi Vedat Demircioğlu'nu da bu büyük eylemde yitiriyordu.

1968: Türkiye'de sosyalist anti-emperyalizm tarihi adımını atıyor

Coca Cola eylemleri bugün çocuksu görünebilir. Kısmen öyledir. Starbucks ve McDonalds'ı boykot ederek solculuk yaptığını hayal eden "alternatif küreselleşmeci" politik turizm gençliğine benzer bir yanı vardır. "Petrol millileştirilsin" kampanyası çok daha ciddidir, ama düzenin içinden gelmiş, Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın (TPAO) iz bırakan genel müdürü İhsan Topaloğlu'nun adıyla özdeşleşmiştir. 6. Filo'nun denize dökülmesi öyle değildir. 6. Filo eylemi, devrimci gençliğin bir siyasi aktör olarak tarih sahnesine çıkışına paralel biçimde dünya çapında emperyalist sisteme meydan okumasının başlangıç noktasıdır.

Denize dökme eyleminden sadece bir ay önce, 12 Haziran 1968'de gençlik Deniz Gezmiş'in en önde yer aldığı bir eylemle İstanbul Üniversitesi'ni ve ardından İstanbul Teknik Üniversitesi'ni işgal etmişti. Bu eylem gençliğin devletle doğrudan doğruya karşı karşıya gelmesinin ve ülkenin siyasi hayatında bir aktör niteliği kazanmasının miladıdır. Gençlik, 27 Mayıs ile göbek bağıni burada kesmiştir. Öyleyse, Dolmabahçe'de emperyalizmin askerlerinin denize dökülmesi olayı, 1960'lı yılların ilk yarısından beri fokurdamakta olan anti-emperyalist suyun, 1968

Haziran atılımıyla birleştiğinde kaynama noktasına gelmesi anlamını taşıyor.

Peki, neden dünya çapında emperyalizme karşı sosyalist bir meydan okumanın başlangıcı? Bunun nedeni, nesnel koşullarda ve devrimci gençliğin bu nesnel koşullara ilişkin bilincinin adım adım gelişmesinde yatıyor. Türkiye İkinci Dünya savaşı sonrasında dünya kapitalizminin uç beyi rolüne soyunmuştu. Menderes bu uğurda 1950-53 arasında Türk işçisinin ve köylüsünün çocuklarını ABD'nin karşı devrimci Kore savaşında ölüme yollamış, "ödül" olarak 1952'de Türkiye'nin NATO'ya katılmasına onay çıkmıştır. Menderes döneminde Türkiye 1958 Irak devriminin başka Arap ülkelerine yayılmaması için yapılan Lübnan operasyonuna doğrudan İncirlik desteği vermiş, Cezayir halkının onurlu anti-kolonyalist savaşını desteklemekten kaçınmıştır.

Bir efsane sadece Menderes'in "Amerikancı" olduğunu iddia eder. Oysa 27 Mayıs ve ardından gelen bütün hükümetler göstermiştir ki, Türkiye'de burjuvazinin tamamı ABD, NATO ve emperyalizm yanlısıdır. Buna sol temsilcilerinin (1960'lı yıllarda Doğan Avcıoğlu ve İlhan Selçuk en belirgin örnekleridir) öznel tercihleri ne olursa olsun, Kemalizm ve Türk Silahlı Kuvvetleri de dâhildir.

Devrimci gençlik hareketi böylece Kemalist ideolojinin içinden ve 27 Mayıs kalıntısı, "ordu-gençlik el ele!" sloganıyla beslenen bir ittifak anlayışıyla yola çıktığı halde, işin nesnel doğası gereği, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bütün bünyesiyle, düşman tanımıyla, silah sistemleriyle, eğitim düzeneğiyle, kurumsal ilişkileriyle, kurmay yetiştirme düzeniyle, bir NATO ordusu olması dolayısıyla, üç yıl içinde anti-emperyalist mücadelesini kaçınılmaz olarak sosyalizm zemininde verecek konuma gelmek zorunda kalmıştır.

Bugün "emperyalizm", "üst akıl", "faiz lobisi" ve sayısız örtülü ifadeyle güya Amerika ile karşı karşıya geldiğini iddia eden İslamcı hareket ise 6. Filo'yu, ABD'yi ve NATO'yu tekbreriyle, Allah'ı emperyalizm uğruna diline alarak, cansiperane savunmuştur! Bunun öyküsünü Gerçek'in Ağustos sayısında anlatacağız.

Gençlik mücadelesi

50 yıl önce denize döktük, şimdi kovalım!

Türkiye'nin 1952'de NATO'ya katılmasının ardından ABD Donanması'nın Akdeniz'deki gücü arttı. Donanmanın 6.Filo'suna bağlı gemiler ihtiyaçlarını karşılamak ve askerlerini eğlendirmek için İstanbul'a uğrar hâle geldi. Türkiye ise 1960'lı yıllarda toplumsal mücadeleler ile çalkanıyordu. Geçmiş yıllardaki ABD hayranlığına karşı gençliğin ABD'ye karşı öfkesi giderek büyüyordu. ABD'nin Siyonist İsrail yanlısı tavrı, Vietnam Savaşı'ndaki emperyalist saldırganlığı gibi etkenler gençliği giderek ABD karşıtı bir tavır almaya sevk etti

ve 68 gençliği anti-emperyalist eylemlerin öncüsü oldu. 1967 yılından itibaren ABD'li askerlere yapılan çeşitli müdahaleler 1968 yılının Temmuz ayında doruk noktasına ulaştı.

Devrimci öğrenciler, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin Gümüşsuyu yerleşkesinde bir taraftan Dolmabahçe'den Taksim'e gitmek için Gümüşsuyu yokuşunu kullanan Amerikan askerlerine müdahale ediyorlar, öbür taraftan da 6. Filo'ya karşı yapılacak eylemleri planlıyorlardı. 17 Temmuz'u 18 Temmuz'a bağlayan gece, polisler Gümüşsuyu öğrenci yurdunu bastı. Bu

baskında birçok öğrenci yaralandı, bir kısmı tutuklandı ve bir öğrenci katledildi. Yurdu basan polisler, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi olan Vedat Demircioğlu'nu yurdun üst katındaki pencereden aşağı attılar ve Vedat bir hafta sonra yaşamını yitirdi. Vedat Demircioğlu, 68 kuşağının polis tarafından katledilen ilk şehidi oldu.

18 Temmuz günü öğrenciler İstanbul Üniversitesi'nde toplanıp Taksim'e yürüdüler. Bu yürüyüş Taksim'den Dolmabahçe'ye devam etti. Hedef tahtasına Dolmabahçe'deki 6.Filo gemisini ve ABD'li askerleri koyan binlerce

öğrenci, Dolmabahçe'ye vardığında ABD'li askerleri denize döktü. Bu görkemli eylemin ardı sıra 6.Filo'ya karşı eylemler devam etti.

68 gençliğinin düşmanları sadece emperyalistler değildi. Emperyalizmin yerli işbirlikçileri de devrimcilerin düşmanıydı. Komünizmle Mücadele Derneği ve Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) 6.Filo'yu kible bilmisti. ABD ile dostluklarının zedelenmesini istemeyen bu gruplar, 6. Filo eylemlerinin ardından devrimci gençleri hedef gösterip çeşitli saldırılarda bulundular.

12 Mart askeri darbesinin ardından daha önce CHP milletvekili yapmış olan Nihat Erim başbakan oldu. Başbakanlığı döneminde nice devrimcinin katledilmesinin ardından dönemin Amerikan Ajansına "solcu unsurların başarı ile ezilmesi sonucu Amerikan 6.Filosunun Türk limanlarına gelmesinde bir sakınca kalmadı" diye demec vermiştir. Bu demec bir itiraf. Darbenin emperyalizm yanlısı olduğunu, 6. Filo'ya geçit vermeyen gençliğe karşı da yapıldığını göstermektedir. Ayrıca gençlik için CHP'den medet ummanın ne kadar yanlış olduğunu gösteren tarihi de bir olaydır.

Günümüzden tam 50 yıl önce yapılan bu anti-emperyalist eylem devrimci gençliğin mücadelesine rehber oldu. Emperyalistleri bu topraklardan kovmak görevi, şimdi bizim görevimizdir. Gençliğe miras kalan bu görkemli mücadeleyi büyütme, ilerletme ve nihayetine vardırma elimizdedir. Emperyalizm ve işbirlikçilerine müsamaha göstermeyelim, karşılarında duralım. 50 yıl önce denize döktük, şimdi memleketten kovalım! Bunun için başta İncirlik Üssü olmak üzere Türkiye'deki tüm üslerin kapatılmasını savunalım! Tek bir emperyalist üs kalmayınca kadar, Türkiye NATO'dan çıkıncaya mücadele edelim! Emperyalistlere ve işbirlikçilerine geçit vermeyelim!

Nitelikli, sağlıklı, güvenli bir staj için!

Staj meslek edinecek olan kişilerin geçirdiği uygulamalı öğrenme dönemidir. Teorinin ve pratiğin bir araya geldiği staj bu sebeple öğrencilerin eğitiminde ve toplumsal anlamda önemli bir yere sahiptir. Fakat kapitalist düzende staj, öğrencilerin eğitimini bu şekilde tamamlaması için değil patronların ucuz emek gücü temin etmesi ola-

rak kullanılıyor. Devlet ise öğrencilerin eğitiminin sorumluluğunu üzerinden atmaya çalışıyor.

Meslek liselerinden mühendislik fakültelerine, tıptan hukuka birçok alanda stajyerlik uygulaması farklı işlemlerle de her alanın kendine özgü problemleri bulunuyor. Her yıl yüzbinlerce öğrenciyi stajyerlik eğitimine gönderdiği

in meslek liseleri ise bu açıdan ekstra önemli.

Stajyer öğrenciler sağlıklı ve güvenli olmayan koşullarda çalışıyor. Birçoğuna alanının dışında işler yaptırılıyor. Kötu muameleyle maruz kalabiliyorlar. Öğrencilerin sağlıklı, güvenli işyerlerinde çalışmaları, öğrenmeleri gereken işleri öğrenmeleri, fiziksel ve zi-

hinsel olarak bir zarara uğramayacakları garanti altına alınmalı. Bu ise gerçek bir denetimle gerçekleştirilebilir. Bir işyeri tek bir stajyer çalıştırsa dahi devlet tarafından sıkı bir şekilde denetlenmeli ve bu iş yerleri sendika ve meslek odalarının da denetimine açılmalı. Öğrenciyi alanının dışında çalıştırdığı, kötu muamele ettiği, güvenli bir işyeri oluşturmadığı tespit edilen patronlara cezai işlem uygulanmalı.

Bugün stajyer öğrenciler için Türkiye'de asgari ücretin %30'u kadar bir ücret ödenmesi zorunlu tutuluyor. Fakat bu ücretin, 20'den az personel çalıştıran yerlerde 3/2'si, 20 ve üzerinde personel çalıştıranlarda ise 3/1'i devlet tarafından patronlara ödeniyor. Üstüne üstlük öğrencilerin sağlık sigortası primleri de okul tarafından ödeniyor. Hal böyle olunca şirketler neredeyse bedavaya işçi çalıştırma imkânına kavuşuyor. Bunun da üzerine, ucuz işgücü haline gelmiş yüzbinlerce stajyer öğrenciyi fırsat bilen patronlar işçi ücretlerini düşürüyor veya birçok işçiyi işten atıyor.

Stajyerin ucuz işgücü olarak sömürülmesi son bulmalıdır. Bunun için öncelikle devletin şirketlere yaptığı katkı payları kaldırılmalıdır. Devlet elindeki parayı patronlara hibe etmek yerine bu parayla meslek liselerine doğru düzgün atölyeler yapsın, 40-50 kişilik sınıflara öğrencileri tıkıştırarak yerine yeni sınıflar, okullar inşa etsin, yeterli sayıda öğretmen atasın. Devlet katkısının kaldırılması da yeterli değil. Stajyer ücretleri sendikalar ve meslek odalarının belirlediği geçim ücretlerine yükseltilmeli. Stajyer öğrenci ucuz işgücü olmaktan çıkıp mesleğini öğrenmeye çalışan geleceğin işçisi sıfatını kazanmalıdır.

Sadece öğrencileri değil tüm emekçi halkı ilgilendiren stajyerlik meselesi öğrenciler ve işçiler lehine çözülmesi gereken bir sorun halindedir. Bu sorunu çözmek de herkesten çok meslek lisesi öğrencilerinin mücadelesini gerektiriyor. Öyleyse nitelikli, sağlıklı, güvenli bir staj için meslek lisesi öğrencileri, mücadelede bir adım öne!

Devletlû katliamın 25. yılı:

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

25 yıl önce bir Cuma akşamı Sivas'ta kıskırtılmış mezhepçi güruhlar, devletin polisinin ve jandarmasının gözleri önünde Pir Sultan Abdal şenliklerine katılanların kaldığı Madımak Otel'i yakarak yazar, sanatçı, aydın ve otel çalışanı 35 canı katletti. Unutmadık, unutturmayacağız!

Sadece yitirdiğimiz canları değil, "çok şükür otel dışındaki halkımız bir zarar görmemiştir" diyen dönemin başbakanı Tansu Çiller'i de, ağır tahrik var diyen dönemin cumhurbaşkanı Demirel'i de, "Sivas katliamı demekten imtina ediyorum" diyerek katillerin siyasi avukatlığını üstlenen dönemin Sivas Belediye Başkanı Karamollaoglu'nu da ve güya kendini laikliğin teminatı olarak gösteren ama yaptıkları ve

yapmadıklarıyla katliamın ortağı olan koalisyon hükümeti ortağı SHP'yi ve orduyu da, 2012 yılında katliam davasını zaman aşımına uğratanları da, zaman aşımı kararı ile ilgili soruya "vatana millete hayırlı olsun" cevabını veren Erdoğan'ı da unutmuyoruz ve unutturmayacağız!

Ancak unutmamak, yalnızca yitirdiğimiz canları anmak anlamına gelmez. Sivas'ı unutmamak yeni Sivas'ların önüne geçmek için mücadelemizdir. Onun için Sivas'ın anlamını iyi kavramak, neden düzenlendiğini doğru anlamak gerekir.

Sivas katliamı öfkeli İslamcılarının tahrik edilmesiyle ortaya çıkmış beklenmedik bir olay değildir. Planlı bir devletlû katliamdır. Mezhepçi yobaz güruhlar bu

katliamda kullanıldı. Katliamın amacı, Türkiye'nin politik fay hatlarını hâkim sınıfların çıkarına yeniden düzenlemektir.

Olayın yaşandığı 1993 yılında, 1989 Bahar eylemleri ve 1990-91 büyük Zonguldak greviyle silkelenen ANAP iktidarı düşmüştür, Kürt halkının mücadelesi son derece canlıdır, 12 Eylül'ün yarattığı düzen ekonomik ve siyasi krizlerle sarsılmaktadır. İşçi sınıfı mücadelesi her mezhepten ve memleketten insanı birleştiriyor, Türk ve Kürt halklarının arasında bir emek ve kardeşlik köprüsü kuruluyordu. Hâkim sınıflar bir kez daha devletin bekasını toplumu bölüp parçalamakta gördü. Anadolu topraklarındaki kadim Sünni-Alevi karşıtlığını kaşındı, siyasal İslamcı mezhepçi güruhları maşa olarak ileri sürdü. O gün müdahaleye hazır durumdaki askeri birliklerin neden katliama engel olmak üzere harekete geçirilmediğini sormadan, Sivas katliamının hakikatine ulaşmak mümkün değildir.

Sivas hedefine ulaşmıştır da. Refah Partisi, ertesini yıl yapılan yerel seçimlerde büyük bir oy patlaması yapmış, 1995 genel seçimlerinde ise birinci parti haline gelmiştir. O kadar ulaşmış, hatta hedefi aşmıştır ki, mimarları

kendi eserlerinden korkarak 28 Şubat 1997'de "balans ayarı" adı altında örtülü bir askeri müdahale yapmışlardır. Ama dikkat edilsin: 28 Şubat nedense Sivas dosyasını açmamış, davanın hızlandırılarak gerçek suçluların bulunması ve cezalandırılması için parmağını kıpırdatmamıştır!

Alevi toplumu Sivas katliamını hiç unutmadı. Erdoğan, Reyhanlı katliamında "53 Sünni vatandaşımız şehit edildi" dediğinde Alevi toplumu sadece mezhepçiliği işitmedi, Sivas'ı yakan ateşin sıcaklığını da hissetti. Alevi toplumu 3. Köprü için Yavuz Sultan Selim adını duyduğunda yalnız 1513'ü değil 1993'ü hatırladı. AKP iktidarı, emperyalizmle el ele Suriye'de mezhep savaşını finanse ederken, çeteciler Türkiye'deki kamplarda konaklarken, Aleviler nefsi müdafaa ruh hali içine giriyordu. Gezi ile başlayan halk isyanında en önde şehit olan gençlerimiz bir anlamda nefsi müdafaadaydı. Baskısı ve ayrımcılığı ile devlet de Sivas katliamını unutturmamıştı.

Toplumun, emek-sermaye ilişkisi yerine laik-dindar, Alevi-Sünni vb. kimlikler üzerinden kutuplaşması en çok büyük sermayenin işine geldi. Büyük grevler ve işçi mücadeleleri karşısında tir

tir titreyen patronlar dillerinden düşürmedikleri laikliği ilk fırsatta gemiden aşağı atıverdiler. Emperyalist Batı içinse laikliğin İran karşıtı ve İsrail dostu olanı makbuldü. Laikliğin yozlaştırılması sermaye ve emperyalizm dostu bir siyasal İslamcılığın inşası ile el ele yürüdü.

35 canın yakılmasının arkasında hâkim sınıfların ve emperyalizmin işte bu bilinçli politikaları yer alıyordu. Dolayısıyla sadece yitirdiğimiz canları anmakla yetinmemeli onları mezhepçiliğe karşı işçilerin birliği ve halkların kardeşliği mücadelesinde yaşatmalıyız. Bu mücadele, sermayeye, emperyalizme ve istibdada karşıdır. Bu mücadele, sermayenin sahte laikliğine karşı gerçek proleter laiklik mücadelesidir. Katillerden hesabı emekçiler soracaktır. Çeyrek yüzyıl da geçse, yarım yüzyıl da Sivas'ta yitirdiğimiz canların katilleri, sadece yakanlar değil yakıranlar da, tarih önünde mahkûm olacaktır! Devrimci İşçi Partisi tüm emekçi halkı bu bilinçle Sivas şehitlerinin anısına sahip çıkmaya, her türlü mezhepçiliğe ve ayrımcılığa karşı emeğin çatısı altında birleşmeye, sermayeye, emperyalizme ve istibdada karşı örgütlenmeye çağırıyor.

Halide Cerrar serbest bırakılsın!

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi liderlerinden, kadın milletvekili Halide Cerrar 2 Temmuz 2017 tarihinden beri Siyonist işgal devleti tarafından esir tutuluyor. Siyonist devlet Filistinlileri herhangi suç öne sürmeden, kanıt göstermeden esir etmek için sık sık kullandığı idari tutukluluk adı altındaki rezil uygulamadan faydalanarak Halide Cerrar'ın tutukluluk süresini devamlı arttırıyor. Benzer biçimde, 14 Haziran'da Cerrar'ın idari tutukluluğu 4 ay daha uzatıldı.

Siyonist devlet bir yandan Filistin topraklarında saldırılarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da Batı Şeria'da, Gazze'de işgal ordusunun karşısına dikilen Filistin halkından korkuyor. Gerici Arap rejimleriyle Amerikan emperyalizminin planı "Yüzyılın Anlaşması" üzerinde anlaşırken, daha Amerikan'ın Büyükelçiliğini Kudüs'e taşımaması kabul ettiremediği, katliam da yapsa eylemlerinin önünü alamadığı halktan korkuyor. Bu yüzden ki, idari tutukluluk adındaki gayri-meşru, hukuksuz uygulamadan faydalanarak Filistin halkının liderlerini esir tutuyor.

Ancak işgal devletinin bütün bu çabası, saldırganlığı nafile! Filistin halkı bunca zulme, eziyete,

baskıya karşılık yüz yıldır direnişinden ödün vermedi, veremeyecek. Aylardır Trump'ın Kudüs provokasyonu sonrasında kuduz köpek gibi üzerlerine saldıran işgal güçlerine direnen Filistin halkı yine geri adım atmayacak. Halide Cerrar 2015 yılında, yine işgal devleti tarafından 15 ay boyunca idari tutukluluk uygulamasıyla esir tutulmuştu. Bu onun halkına, ülkesine, mücadelesine yüz çevirmesini sağlamamıştı, bu seferki esirlik de sağlamayacak.

Halide Cerrar'ın cezasının uza-

tilması işgal mahkemesi tarafından 2 Temmuz'da onaylanacak. Samidoun (Filistinli Esirlerle Dayanışma Ağı) cezanın uzatılmasını engellemek için uluslararası dayanışma çağrısı yaptı. Bu çağrıya aralarında Devrimci İşçi Partisi, RedMed internet ağı ve Emperyalizm ve Siyonizm karşı Filistin dostları'nın da bulunduğu 200'ün üzerinde siyasi parti, örgüt, topluluk yanıt verdi. İmzalar toplanmaya, Filistin halkı ve liderleriyle dayanışma çığ gibi büyümeye devam ediyor.

Devrimci Marksizm'in 35. sayısı çıktı!

Marx, 1968, emperyalizm, Nâzım Hikmet...

Bu yıl, işçi sınıfının büyük ustası Karl Marx'ın doğumunun 200. yıldönümü. *Devrimci Marksizm*, Yaz 2018 tarihli 35. sayısının ana dosyasını bu büyük devrimci düşünürü ayırıyor. 13 Mayıs'ta İstanbul'da, yine *Devrimci Marksizm* tarafından düzenlenen "Marx 200 Yaşında: Sınıf, Devrim, Komünizm" başlıklı toplantıda yapılan altı konuşmanın yayına hazırlanmış hâli yer alıyor dosyada. Diyalektik (Özgür Öztürk), kapitalizm (Kurtar Tanyılmaz), sınıf mücadelesi (Mustafa Kemal Coşkun), kadın sorunu (Armağan Tulunay), ezilen uluslar ve enternasyonalizm (Burak Gürel), devrim (Sungur Savran). Marx'ın bütün bu alanlara tuttuğu ışık, yoğun bir sergileme ve tartışmanın konusu oluyor. Marx'ın fikir ve mücadele yoldaşı Engels de ihmal edilmiyor.

Sayının ikinci dosyası "Emperyalizm, dün ve bugün" başlığını taşıyor. Özgür Öztürk, Lenin'in *Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması* başlıklı klasik kitabının yayınlama-

şının (1917) 100. yılı vesilesiyle, bu kitapta sergilenen emperyalizm teorisinin, bazı gelişmelere açık o l m a k l a birlikte bugün de geçerli olduğunu ortaya koyarken, Levent Dölek bugünün dünyasının en yakıcı sorunlarından birine, Üçüncü Dünya Savaşı patlak verdiği takdirde, sosyalistlerin Çin ve Rusya'ya ilişkin politikasının ne olması gerektiği sorusuna, Marx ve Lenin'in savaş politikaları ışığında cevap veriyor.

35. sayıda Sungur Savran'a ait iki de dosya dışı yazı var. Biri, 1968'in 50. yılını yaşadığımız şu günlerde, dünyada ve Türkiye'de 1968'in anlamını irdeliyor, gelecek için dersler çıkarıyor. Öteki ise Nâzım Hikmet'in Stalinizm eleştirisine büyük katkısı olan *İvan İvanoviç Var mıydı Yok muydu?* oyunu karşısında Türkiye solunun başını devekuşu gibi kuma gömmesini eleştiriyor.

